

SALDIRILAR KARŞISINDA HALKIN MÜCADELESİNİ
ÖRGÜTLEMİYİ VE AKTİF SAVUNMAYI ESAS ALALIM!

POLİTİK-GÜNDEM / s.3

Kürt ailelere katliam gerçekleştiren, yangın bölgelerinde silahlı bir biçimde yol kesen gruplar hafızamızı ve deneyimlerimizi tazelemeli, bu siyasi atmosfer ve çatışmanın nasıl bir boyuta taşınacağı öngörülmelidir. Bu noktada siyasi açıdan sergilenen her pasif ve kendiliğindenci tutum, halk ve devrimci-demokratik güçler nezdinde büyük bedellere dönüşecek, faşist devlete ve kitlelere cesaret kazandıracaktır. Bu nedenle halktan yana hiçbir güç "ılımlı" iklim arayışına girmemeli ve saldırılar karşısında bedel ödemeyi değil bedel ödetmeyi esas alan bir çizgi geliştirmelidir.

Yeni Demokrasi

11 AĞUSTOS-25AĞUSTOS 2021 ■ YIL: 3 ■ SAYI: 92 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK s.5

Sahne Aynı Sahne, Figüranlar Aynı Ama Öfke Farklı

Daha önceki süreçlerde enflasyon farkı ödenirken TİS'le bunun ortadan kaldırılması, bir yıl ödenmemesi kamu emekçilerinin daha da yoksullaşmasına neden oldu. 2019 TİS hazırlıklarında tüm memur konfederasyonları TİS taslaklarına enflasyon farkını yazmalarına rağmen Memur-Sen'in imzası ile sözleşmeye konmadı.

MEŞA AZADİ s.8

Katliam Politikalarına Karşı Direniş ve Devrimci Mücadele

"Kürtler=terörist" söylemi dillere pelesenk edilerek Kürtçe konuşmak-dua etmek dahi suç sayıldı, Kürt oldukları için insanlar katledilmesi normalleştirilmeye çalışıldı. Peki, bu olguların gerçekliğinde bu katliam ve saldırılara "münferit, bireysel husumet" diyebilir miyiz? Kuşkusuz ki diyemeyiz. Yaşananlar devletin tüm kurumlarıyla organize bir katliam politikasıdır.

DOĞAYI ATEŞE ATANLAR HALKIN SELİNDE BOĞULACAKLAR!

9

MAKALE

halk kitlelerinin sorunlarını
örgütlenme şiarımız yapalım

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

doğru kitle çizgisine sahip
kolektif bir yayın
eğitici ve örgütleyicidir

19

DÜNYA

işgalcilere mezar olan ülke:
afganistan [1]

Onların İzine Rastlamak...

Bir yol için adım atmaya başladığımız an bazı şeyler değişmeye başlar. Bu "şeyler" içerisinde doldurmaya başladığın anda birikerek bir olguya dönüşür ve varlık meselesi haline bürünür. Dersim köy çalışması için yola düştüğümüz ilk andan itibaren aklımızı kuralayan, bizi heyecanlandırıp aynı zamanda binlerce düşünceye hapseden bu yolun ilk durağında dahi yoldaşlarla paylaştığımız her cümle bizi bambaşka yerlere götürüyordu. Varacağımız yerin fikrîsel yoğunluğu bizleri daha güçlü, dirençli ve cesur olmaya sürüklüyordu. Dersim'e vardığımızda karşımıza ilk çıkan engelleme girişimi bizim varlığımızdan korkanların verdiği "hoş geldiniz" mesajıydı. Bu karşılama beklenmedik bir durum değildi elbette. Daha sonraki adımlarda da karşımıza çıkacak ufak bir unsurdu ve bizi adım atmaktan alıkoymayacaktı.

İlk defa adım attığım bu yerde doğanın paha biçilemez güzelliğiyle bulunduğumuz coğrafya her ne kadar talana, kıyıma, yozlaşmaya karşı göğüs germeye çalışsa da dağların, suyun endamı tüm gücüyle önümde seriliydi. Uçsuz bucaksız yükselen gökyüzüne karşı kendini orada var ediyordu. Dağların yamaçlarında, dönen her virajda insanı soluksuz bırakıyordu. Bu virajları aşış ulaştığımız her köy yeni

merhabalar ile bize kucak açıyordu. Bu merhabalar uzun zamandır beklenen bir karşılaşmanın ilk sözleriydi. İnsanların gözünde unutulamayacak kadar büyük bir özlem gizliydi bize karşı. Bu özlem karşısında biraz

mahcubiyet ile sarıldık insanlara. Bu kucaklaşmalara engel olmaya çalışanlar pek de farkında değildi. Aramızdaki bağ sandıklarından da oldukça kuvvetliydi. Patika ve yolları kesmeye, önümüze taş koymaya çalışanlara karşı yine o insanlar, onların karşısında dimdik durdu. Birbirimizden aldığımız güç yıkıp geçildi o engeller.

Daha önce bu yollardan geçmiş insanlar sayesinde izleri hala taze kalan yollardan yürüdük. Anlatılan her anı, paylaşılan her acı, tartışılan her sorunda büründüğümüz kimlikle onlara layık bir yoldaş olma düşüncesi kemirip durdu beynimizi. Karşılamaya hazır olduğumuz tüm o yükler altında ezilmemek için daha fazla güçlenmemiz gerektiğini bir defa daha anladık. İlk defa Dersim'deki köy çalışmalarına katılmıştım; duyularım, hislerim, gözlemlerim her şey yeni bir pencere açıyordu bende.

Kucaklaştığımız her ananın gözlerine ve ellerine uzun uzun baktım. Ziyaret ettiğimiz bir köyde rastgele çaldığımız

kapıyı da bir ana açtı. Gözleri karşılaştığım her ananın bakışları gibi yorgundu. Yıllar ellerini mesken eylemiş, emekle yoğurulmuşçasına güçlüydü. Geçmişe ait yaşadığı her şey gözlerinde birikmişti. Bizlere tek tek baktıktan sonra gözleri parlamaya başladı. Varı yoğun ne varsa sermek istediği önümüze. Bir hasret vardı gözlerinde. Tek tek kucaklıyordu bu bakışlar bizleri. Orada bir kez daha anladım orada var olma sebebimizi. Birbirimize karşı özlem doluyduk sanki. Bir çırpıda tüketilecek bir özlem değildi bu. Her zaman aradığımız aslında çokta uzakta olmayan şey bir kenarda bizi bekliyordu sadece. Bu duygu çaldığımız her kapıda karşımıza çıktı. Birbirimize ihtiyacımız vardı. Bu ihtiyaç ertelenecek bir şey değildi. Sohbet ettiğimiz her evde bir ışık yanıyordu sanki. Bu ışığı söndürmemek tek gayemiz olmalıydı artık.

Birçok sofrada, paylaşılan her lokmada büyüyen bir gerçeklik vardı. Her an o kadar değerliydi ki köylerden ayrılmayı, o sofralardan kalkmayı istemiyordu kimse. Sanki sohbet ettikçe, bir şeyler paylaştıkça kapanıyordu o hasretlik durumu. Adım atmak önemliydi ve şimdi adımlarımız toprağı daha sağlam kavriyordu. Önemli olan ayağımızı o topraktan kaydırma-

ya çalışanlara karşı dimdik durmaktı.

Munzur boyunca uzanan yollardan geçiyorduk. Bir yandan boylu boyunca yükseliyordu dağlar... Her durak sonrası yoldaşlarla aramızda geçen sohbetlerde her birimizin aynı kelimeleri aynı cümleleri aynı heyecanla söylediğini gördüm. Paylaştıklarımız ve hissettiklerimiz ortaktı. Paylaştığımız her anın ne kadar önemli olduğunu anladım. Yolculuklar varmak istediğin yerin ne olduğuydu ve yola çıktıklarınla şekillenirmiş. Bizim yolumuz ve yolculuğumuz aynıydı. Varmak istediğimiz yer aynıydı. Sırf bu sebepten adımlarımız birbirini takip ediyordu. Önceden bu yolları yürüten, adımları bize rehber olanlarla aynı yolun yolcusuyduk.

Günlerimiz ilk günkü heyecanla geçip giderken türkülere kapırdık kendimizi. Yıllar öncesinden kulağımıza aşına olan bir türkü tutturduk. Aynı yerde aynı heyecanla ve hep bir ağızdan başladık söylemeye. Biliyorum ki aynı türkü aynı yerde, bundan bilmem kaç yıl sonra tekrar söylenecek. Çünkü bu türkünün gücü ile bırakılan izlerin yok olup gitmeyeceğini biliyorum. Bugün olduğundan daha gür sesler ile yeniden ve yeniden söylenmeye devam edecek...

SALDIRILAR KARŞISINDA HALKIN MÜCADELESİNİ ÖRGÜTLEMİYİ VE AKTİF SAVUNMAYI ESAS ALALIM

Birçok saldırı ve toplumsal çelişkinin üst üste etki yaptığı bir süreçten geçiyoruz. Yıkıcı ve talan edici bir özellik gösteren bu sorun ve çelişkiler, halkın maruz kaldığı sömürü ve saldırılar üzerinden yükseliyor fakat tartışma ve yönelimler yine düzen içinde ve hâkim sınıf kliklerin siyasi özneliği çerçevesinde tutulmak isteniyor. Hâkim sınıflar nezdinde iktidardaki kliklerin hemen her bakımdan yönetme kabiliyetini yitirerek daha fazla tepki toplaması ve kitle desteğini yitirmesi, bu süreci tanımlayan ana yönlerden birini oluşturuyor. Bununla paralel diğer yönü ise yine hâkim sınıflar nezdinde düzen içinde bir alternatifin geliştirilmesi, bunun siyasi bileşiminin ve kitle desteğinin şekillendirilmesi oluşturuyor. AKP-MHP, halka ve hatta düzen içindeki rakiplerine dahi faşist saldırganlık, yıkım, çıplak baskı ve katliam politikasının işaretlerini veriyor. Bir anlamda resmi ve gayri-resmi zor gücüyle düzen içi ve düzen dışı muhaliflerini bu düzleme çekmeye, aleyhine oluşan toplumsal ve politik atmosferi bozmaya çalışıyor. Muhalefetteki faşist klikler ise 'barışçıl' bir iktidar değişimi için ortaya çıkan sorun ve çelişkilerden beslenmekle yetinerek zaman kollamaya çalışıyor. Bu zaman kollamanın bir ayağında seçim vurgusu diğer ayağında ise çatışmaya girme ve halkta oluşabilecek tepkisel hareketleri dizginleme tavrı öne çıkıyor.

İktidardaki ve muhalefetteki klikler nezdinde atılan her adımın emperyalist efendilerine etki etme eğilimi ağır basıyor. İktidardaki klikler 'dışarıda' emperyalistlere daha fazla taviz ve onların çıkarları için askeri ve politik pozisyon alma tutumunu geliştirirken 'içeride' ise hâkimiyet ve güç gösterisi ile halen devam edebileceğinin işaretlerini vermek istiyor. Muhalefetteki klikler ise derinleşen ekonomik sorunları ve toplumsal çelişkileri işaret ederek ve yine hükümetin yönetememe hali-

ni, siyasi çatlaklarını ileri sürerek emperyalist efendileri için kendini alternatif haline getirmeye çalışıyor. Bu rekabette emperyalistler nezdinde şimdilik çok belirgin bir eğilim kendini göstermiş olmasa da iktidardaki kliğin benim-

seddiği yönelimin toplumsal çelişkileri ve içine girdiği krizi derinleştirmekten başka bir sonuç doğurmayacağı söylenebilir. Muhalefetteki kliklerin siyasi bakımdan 'pasif' tutumlarının ise sürece dengeleri kendi aleyhine dönüştürmedeki etkisi belirsizliğini korumaya devam ediyor. Her ne kadar Sedat Peker'in yarattığı tartışmalar örneğinde olduğu gibi bu kliklere yönelik doğrudan ve dolaylı destekler artsa da henüz taşlar tam anlamıyla dizilmiş ve bayraklar çekilmiş değil.

Bu durumda hâkim sınıflardan ziyade halktaki eğilim ve hareketler daha önem kazanmakta ve yukarıda bahsi geçen tabloyu da belirleyecek özellikler göstermektedir. Ülkedeki hâkim siyaset tablosunu bilmek ve sürekli olarak takip etmekle birlikte biz komünistlerin gündemini asıl olarak halkın siyaseti, halk için belirleyeceğimiz siyaset oluşturmalıdır. Çünkü düzen siyaseti; geniş halk kitlelerini, Kürtleri, kadınları ve ezilen tüm kesimleri bu iki faşist seçenek arasında sıkıştırmış durumdadır. Kitleler nezdinde bir tarafta çıkar-fayda ilişkileri, şovenizm ve 'korku' ile kitleleri kontrol etmeye çalışan bir iktidar kliği diğer tarafta ise yönetimdeki bu "kötü"ye karşı kendini tek seçenek olarak gösteren muhalif kliklerin kuşatması söz konusudur. Toplumda öne çıkan demokratik hareket ve gruplar üzerinden yürütülen çalışma ve propagandalara baktığımızda bu sıkıştırılmışlığı daha iyi görebiliriz. İşçi sınıfı ve sendikal alanda henüz etkili bir değişim yaratmasa da iktidar değişimi olasılığına karşı bir dizayn ve bekleyiş süreci işletilmekte; Aleviler ve Alevi kurumları nezdinde AKP ve MHP'nin kötülükleri üzerinden hareketi CHP ve İyi Parti'ye -aynı zamanda devlete- bağlama politikaları işletilmekte; Kürtler nezdinde ise seçim ve ittifak tartışmaları ekseninde bir oyalama ve yedekleme siyaseti işletilmektedir. Bu siyasi amaçları karınlar, gençler, köylüler gibi diğer toplumsal tabakalar için de söyleyebiliriz. AKP-MHP ya da CHP-İyi Parti arasında

bir tercihe yanaşmayan başta komünist ve devrimciler olmak üzere asıl muhalif kesimler ise iki yönden bir baskı ve tasfiye politikasının hedefi haline getirilerek etkisizleştirilmeye çalışıyor. Halkın ve devrimci-demokratik kesimlerin bu sıkıştırılmışlığının kırılması gerekmektedir. Bu nedenle de halktaki sorun ve çelişkilere dayalı bir mücadelenin yolları geliştirilmesi, söz konusu demokratik hareket ve kurumlara yönelik siyasi müdahalelerin artırılması zorunludur.

Birbiriyle bağlantılı değilmiş gibi gözüke de hemen her alanda sorun ve krizler büyümekte, halkta bir birikim ve politik atmosfer yaratmaktadır. Ekonomik kriz, pandemi, aşırı açlık-yoksulluk, zamlar, yasaklar, gözetim ve tutuklamalara dayalı ağır sürecin 'olağan' bir seyir izlediği koşullar yeni gündem ve gelişmelerle daha da ağırlaşmış durumdadır. Şovenist kışkırtmalarla Kürt halkına yönelik saldırı ve katliamlar artırılmış durumdadır. Doğrudan devlet eliyle ve geçmişte yaşandığı gibi bombalı katliamlar biçimden olmasa da bu katliamlarda devletin ve onu yöneten gücün arka plandaki rolü ayan beyan görülmektedir. "İklim krizi, kuraklık ve çevre felaketleri" diyerek genelleştirilmeye çalışılsa da iktidarın tarım, köylülük ve çevre üzerindeki yıkım ve talan politikaları bu alanları artık kendini üretemez bir noktaya taşımıştır. Dün daha müsülaj sorunu gündemdeyken bugün seller ve orman yangınlarıyla daha da büyüyen yıkım, sadece o bölgelerdeki halk nezdinde değil tüm toplum nezdinde siyasi bir atmosferi tetiklemekte ve "toplumsal patlama" koşullarına evrilmektedir. Orman yangınlarında da Kürtlerin hedef haline getirilmesi, yangın söndürmeye giden gönüllülere saldırılar gerçekleştirilmesi, özellikle Ege ve Akdeniz'deki yangınlarda "CHP'li belediyeler" in tartışılması da göstermektedir ki iktidardaki güç yaşanan her bir olayın siyasi sonuçlarını görmekte ve bu siyasi sonuçları manipüle etmeye, farklı zeminde bir çatışmaya sürüklemeye çalışmaktadır.

Bu "çatışma" politikası üzerinde özellikle durmak gerekmektedir. Sanıldığı veya muhalefetteki klik tarafından propaganda edildiği gibi iktidardaki güçler toplumsal bir çatışma konusunda çok istekli ve cesaretli değildir. Böyle bir çatışmanın iktidarlarının sonunu hızlandırabileceğini çok iyi bilmektedirler. Onların asıl istediği, çeşitli çatışmalara ön ayak olmak zorunlu bile olsa, silahlı çatışma ve kat-

liam korkusunu diri tutmak, bu yolla halkı ve siyasi muhaliflerini dizginlemektir. Hükümet güçlerinin asıl eğilimi şu şekilde tarif edilebilir; kendi kurduğu ve kontrol edebildiği düzlemde gerginlik ve çatışmaların yaşanması, bu sayede siyasi inisiyatifin elde tutulması ve oluşabilecek yeni koşullar içerisinde siyasi olarak atıl durumdaki muhalefetin geriletilmesi... Ancak yine de bu sürecin hiç de hesaplandığı gibi yürümeyebileceğini; hemen her kesim için riskler ve belirsizlikler barındırdığını biliyoruz. İşte komünistlere ve devrimci-demokratik güçlere düşen misyon da kendini bura göstermektedir. Kendi savunma taktikleri içerisinde fakat riskten kaçınmaksızın söz konusu dengeleri değiştirmek ve belirsizliklere hapsedilmiş koşulları şekillendirmek bu halk güçlerinin önünde tarihsel bir sorumluluk olarak durmaktadır.

Bu sorumluluk yerine getirilirken iki şey üzerinde özellikle durulmalıdır. Bunlardan birincisi; iktidardaki veya muhalefetteki hâkim sınıf kliklerinin kurduğu düzlemin dışına çıkılabilmeli ve politik savaşım sınıf çelişkilerinin, halkın ve ezilen tüm kesimlerin talepleri üzerine kurulabilmelidir. Hâkim sınıfların şekillendirdiği siyasi kimlik ve çatışmaların değil halkın mücadelesinin bir parçası, öncüsü olunmalıdır. İkinci olarak; sadece devletin zor gücüyle değil faşist gruplar üzerinden de gerçekleştirilen silahlı saldırı ve katliam politikalarına karşı aktif bir savunma gerçekleştirilmeli; halkın her bakımdan kendini savunmasının ve faşizme karşı silahlanmasının koşulları örgütlenmelidir. Devlet desteğiyle Konya'da ve birçok yerde Kürt ailelere katliam gerçekleştiren, yangın bölgelerinde silahlı bir biçimde yol kesen ve kimlik kontrolü yapan gruplar hafızamızı ve deneyimlerimizi tazelemeli, bu siyasi atmosfer ve çatışmanın nasıl bir boyuta taşınacağı öngörülmalıdır. Bu noktada siyasi açıdan sergilenen her pasif ve kendiliğindenci tutum, halk ve devrimci-demokratik güçler nezdinde büyük bedellere dönüşecek, faşist devlete ve kitlelere cesaret kazandıracaktır. Bu nedenle halktan yana hiçbir güç "ılımlı" iklim arayışına girmemeli, bu yöndeki propagandalara aldanmamalı ve saldırılar karşısında bedel ödemeyi değil bedel ödetmeyi esas alan bir çizgi geliştirmelidir.

Türkiye sefalette en yüksek noktaya çıktı

HABER MERKEZİ- Ekonomik belirsizliklerin yanı sıra artan işsizlik ve enflasyonla birlikte Türkiye sefalet endeksinde üst sıralara tırmanıyor. Endekste alınan 32.2 oranı ile son yılların en yüksek noktasına ulaşıldı.

Ortalama bir vatandaşın ekonomik durumunu göstermek amacıyla hesaplanan sefalet endeksinde Türkiye yükselişe geçti. CHP Meclis Grubu'nun hazırladığı raporda, sefalet endeksinde 32.2 ile son yılların en yüksek noktasına ulaşıldığına işaret edildi. Raporda bu oranın önümüzdeki süreçte daha da tırmanacağına dikkat çekildi.

Sözcü'den Başak Kaya'nın haberine göre raporda şu belirlemelere yer verildi:

'HAYAT PAHALILIĞI KONTROLSÜZ ŞEKİLDE ARTIYOR, MERKEZ BANKASI VE İKTİDAR SEYREDİYOR'

– İşsizlik ve enflasyon (%13.2 + %18.95) oranlarının toplamından oluşan sefalet endeksinde 32.2 ile son yılların en yüksek noktasına ulaşıldı. Sefalet endeksi bir önceki ay 30.73 olarak hesaplanmıştı.

– Enflasyon diğer bir ifadeyle de hayat pahalılığı yaz aylarında olmamıza rağmen kontrolsüz bir şekilde artmaya devam ediyor. Tek görevi fiyat istikrarını sağlamak olan Merkez

Bankası ile iktidar ise seyrediyor.

SON 20 YILIN EN YÜKSEK TEMMUZ AYI TÜKETİCİ FİYATLARI ARTIŞI

– Enflasyon bu yıl temmuz ayında yüzde 1.8'e kadar yükseldi. Bu son 20 yılın en yüksek temmuz ayı tüketici fiyatları artış oranı. Yıllık enflasyon ise yüzde 18.95'a kadar çıktı. Bu oran son 27 ayın en yüksek yıllık enflasyo-

nudur.

– TÜİK'in gerçeği yansıttığı konusunda büyük kuşku yaratan Hanehalkı İşgücü Araştırması'na göre mayısta bir önceki aya göre 15 ve yukarı yaştaki nüfus 84 bin kişi artarken istihdam 216 bin kişi, işsizler ise 265 bin kişi azaldı. İş gücü de bir önceki aya göre 481 bin kişi azaldı. Hem işini kaybeden 216 bin kişi, hem bir önceki ay iş arayan 265 bin kişi hem de artan 84 bin kişi iş aramak yerine işgücü dışına çıktılar.

GERÇEK İŞSİZLİK YÜKSEK

– Resmi işsizlik oranı azalırken, gerçek işsizlik oranı ise yüzde 27.4 düzeyinde kaldı. İstihdamda gibi gözüküp, kısa süre çalıştığı için daha uzun süre çalışabilmek için iş arayanlar, işsiz olduğu halde iş bulma umudu olmadığı için iş aramayan, ancak iş bulsa hemen çalışabilecek durumda olanlar da dahil edilerek TÜİK tarafından hesaplanan bu oranı göre Türkiye'deki gerçek işsiz sayısı 9.7 milyon kişiyi buluyor.

PAHALI GIDA HARCAMALARI YOKSULUN BELİNİ BÜKÜYÜR

Raporda, enflasyonla ilgili şu değerlendirmeler yer aldı:

– Yıllık fiyat artışı gıda harcamalarında yüzde 24.92'yi buldu. Gıda harcamaları yüzde 25.9'la tüketicilerin en fazla para ayırmak zorunda olduğu harcama grubunu oluşturuyor.

Türkiye ortalamasını gösteren oran yoksullarda ise yüzde 35'lere kadar çıkıyor. Yıllık fiyat artışı, tüketicilerin harcamalarında yüzde 15.49'la ikinci en yüksek ağırlığa sahip olan ulaşımda ise yüzde 24.6'yı buldu.

– Üretici fiyatlarındaki yüzde 44.92'lik artış geride tüketici fiyatlarına, diğer bir ifadeyle halka yansımaya bekleyen büyük bir enflasyon stokunun beklediğine işaret ediyor. Tüketici fiyatlarına yansımaya bekleyen yüzde 27'lik bir üretici fiyat artışı bulunuyor.

A101 işçisi 3 şişe su için hırsızlıkla suçlandı, Kod-29'la tehdit edildi

HABER MERKEZİ- A101'de çalışan üniversite öğrencisi Egemen Köse, marketten 3 şişe su içtiği için hırsızlıkla suçlanarak, "Kod-29'la işten atarız" tehdidiyle istifaya zorlandı.

KOD-29'LA TEHDİT

Konuya ilişkin açıklama yapan Mağaza Market İşçileri Sendikası (Mağaza Market-Sen) A101 Koordinasyonu, Köse'nin kendilerine ulaşarak yaşadıklarını anlattığını belirtti. Köse, yaşadıklarına ilişkin sendikaya şunları aktardı: "Yoğun şartlar altında, sıcak havada, maskeyle çalışıyorduk. Üç şişe su içtim ve bir tane de kek yedim. Bunu da müdür yardımcısına söyledim. Ertesi gün izinliydim. Mağazada kısmı envanter sayımı yapmışlar. Özellikle o gün benim yediğim, içtiğim ürünlere yapmışlar. 182 TL'lik bir açık çıkarmışlar. 50 tane ekmeğe, 45-50 su... Mantıken dedim ki; 'Ben bunların hepsini zaten yiyemem. 50 ekmeğe nasıl yiyeyim? Bütün marketin açığını benden tahsil etmeye çalışıyorsunuz.' Bu duruma itiraz ettim ve istifa edeceğimi söyledim. Sonraki gün ise beni hırsızlıkla itham ettiler. O gün 'Kod-29 ile seni işten çıkaracağız, bu şartlarda kimse seninle çalışmaz' diyerek bana mobbing uyguladılar. Bana üstü boş olan bir maaş avansı formu imzalatıldılar. Bir de istifa imzalatıldılar. Yedim, içtim diye zorla baskı yapıp istifa dilekçesi imzalatıldılar. Korktuğum için imzaladım. 2 bin 500 TL'ye yakın alacağım varken 300 TL yatırdılar."

AÇIKLAR İŞÇİDEN ALINIYOR

Sendika da yaptığı açıklamada, birçok A101 şubesinde mağazada yapılan envanter sayımlarının ardından çıkan açıkların parasının usulsüzce işçilerden alındığına dikkat çekildi.

İstanbul'da geri dönüşüm işçisi mültecilere "operasyon": 196'sı mülteci 241 kişi gözaltına alındı

HABER MERKEZİ- İstanbul Bahçelievler'de katı atık tesislerinde kayıt dışı çalışmak zorunda kalan mültecilere "operasyon" yapıldı. 196'sı mülteci 241 kişi gözaltına alınırken, işyerlerindeki kağıt ve katı atık toplamada kullanılan çok sayıda çek çeke de el

konuldu.

Bahçelievler İlçe Emniyet Müdürlüğü ve Bahçelievler Belediyesi ekipleri, Bahçelievler'de atık kağıt toplayıcılığı yapan başta Afganistan uyruklu mülteciler olmak üzere Pakistan ve Bangladeşli mültecilere yönelik operasyon yaptı.

Baskın yapılan adreslerden biri de Yenibosna Merkez Mahallesi Mithatpaşa Caddesi'nde bulunan katı atık toplama merkezi oldu. Baskınlar sonucu 196'sı mülteci 241 kişi gözaltına alındı. İşyerlerindeki kağıt

ve katı atık toplamada kullanılan çok sayıda çek çeke de el konuldu. Emniyetteki işlemlerinin ardından mülteciler sınır dışı edilmek üzere Tuzla Geri Gönderme Merkezine gönderildi.

Enerji ve İklim Uzmanı Önder Algedik ise "Atıklarımızı geri dönüştürdükleri için minnettar olmamız gereken atık işçilerine böyle davranılması bir anlamıyla ayrımcılık. Ortada bir sorun varsa bu tesisin sorunu. Tesisle çözülmesi gerekiyor. Ama tesis yerine göçmenlere dokunulması da politikalarının vahametini gösteriyor" dedi.

Sahne Aynı Sahne, Figüranlar Aynı Ama Öfke Farklı: Kamu Emekçileri Toplu Sözleşme Süreci

K Kamu emekçilerinin 2022-2023 6. Dönem Toplu İş Sözleşmesi (TİS) görüşmeleri 2 Ağustos günü KESK, Memur-Sen, Türkiye Kamu-Sen ve Bakanlık yetkilileri arasında başladı. Emeklilerle birlikte 5,5 milyon kişiyi ilgilendiren TİS süreci, özellikle diğer dönemlerde Memur-Sen'in masada olmasını dahi istemediği Türkiye Kamu-Sen ile ortak hareket edeceğini açıklamaları ile ve seçim takvimini de kapsayan bir süreci de kapsamı açısından önceki dönemlerden ayrılmaktadır. Hatırlanacağı gibi bir önceki TİS sürecine ekonomik olarak kazanımlar değil kayıplar damgasını vurdu. Daha önceki süreçlerde enflasyon farkı ödenirken TİS'le bunun ortadan kaldırılması; bir yıl ödenmemesi kamu emekçilerinin

daha da yoksullaşmasına neden oldu. 2019 TİS hazırlıklarında tüm memur konfederasyonları TİS taslaklarına enflasyon farkını yazmalarına rağmen Memur-Sen'in imzası ile sözleşmeye konmadı. TİS hakkına sahip olan kamu emekçileri "grev" hakkına sahip değiller. 2012'den beri TİS görüşmelerinde görülen en net şeylerden ilki Memur-Sen yönetiminin AKP iktidarının çizdiği oyun dışında kesinlikle hareket etmeyeceği, bu nedenle emekçilerden yana elle tutulur bir iyileşmenin olmayacağı;

ikincisi ise 9 yıl boyunca ekonomik kriz ve pandemi şartları ile memurların hızla yoksullaşması ve güvensiz çalışma şartlarının yasallaşması olmuştur. (Taşeron, ücretli, vekil, esnek çalışma, performans dayalı çalışma, toplam kalite yönetimi vs.)

Özellikle ekonomik krizin pandemi ile körüklendiği son iki yılın en çok kaybeden kesimlerinin başında kamu emekçileri ve emeklileri gelmektedir. Son iki yıl içinde resmi enflasyon yüzde 32,36 artmıştır. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Vedat Bilgin toplu sözleşme görüşmeleri için "Türkiye çalışanlarını enflasyona ezdirmeyecektir. Enflasyonun üzerinde bir notada meseleyi ele alacağız" diye-

rek her ne kadar kamuoyu ve kendi tabanının ağızına bal çalmaya dursa da gerçekler ve rakamlar bize başka gerçekleri gösteriyor. İğneden ipliğe artarak devam eden zam yağmuru, resmi enflasyonun halkın yaşadığı gerçek hayat pahalılığını yansıtmaktan uzak, sanal rakamlardan ibaret olduğunu fazlasıyla ispatlamıştır.

Devletten bağımsız iktisatçılardan oluşan Enflasyon Araştırma Grubu (ENAGrup) tarafından açıklanan veriler de yaşadığımız gerçek enflasyonun resmi enflasyonun en az iki buçuk katı olduğunu ortaya koymaktadır. 2020 yılı resmi enflasyonu (TÜFE) %14,60 olarak açıklanmıştır. Ancak ENAGrup verilerine göre 2020 yılı enflasyonu %36,72'dir. Yine

anti-demokratik, sosyal ciddi saldırı ve tehditlere maruz kalmıştır.

Görülen o ki AKP iktidarı yeni bir Ali Cengiz oyunu peşinde. Fakat her ne kadar danışıklı dövüş ve tabanı razı etme görevi Memur-Sen'de olsa da bu sefer rol ortağı olan ve teklifi sunduğu Türkiye Kamu-Sen ile birlikte geniş bir beklenti ve göz boyama hazırlığı yapmaktadırlar. Yaşanan yoksulluk neticesinde siyasal iktidar da yandaş-işbirlikçi-bürokrat sendikalar da emekçiler nezdinde limitlerini tüketmiş durumdadırlar. Halkı kutuplaştırma politikaları lokal düzeyde başarılı oluyor gibi görünse de yaşam koşullarının kötüleşmesinin rahatsızlığı ve itirazı giderek yükseliyor. Ve hangi sendikadan olursa

Ücret, Halktan Yana Bir Kamu Hizmeti, Temel Gelir Güvencesi, Güvenceli İstihdam, Güvenli Gelecek, Demokratik, Adil Bir Çalışma Yaşamı, Gerçek Bir Toplu Pazarlık" şeklinde altı madde altında özetliyor. KESK'in TİS süreçlerindeki bu zamana kadarki pratiği ve pozisyon alışına bakarak, genel olarak yukarıdaki talepleri sahiplenecek bir zeminde olmadığını görüyoruz. KESK'in günü geciktiren, sembolik eylemlerin ötesine geçemeyen, ücret sendikacılığında öte hareket alanı geliştiremeyen, ciddi üye kaybı yaşayan, işsizlerin ve çalışanların diğer kesimleriyle nitelikli organik bağ kurmada zayıf, TİS sürecine hazırlanırken "tüm üyelerle işyerlerinde tartışarak taleplerin oluşturulması" ilkesini işletmeyen vb.

gerçekliği bu durumun nedenleridir. Her ne kadar halen bünyesinde az da olsa sınıf sendikacılığını savunan sendikacılar olsa da gerçek durum ne yazık ki budur.

Bu gerçeklik bize umutsuzluk ve karamsarlıktan ziyade nicel olarak ne kadar az olursak olalım ilkelerimize ve sınıf sendikacılığı çizgimize sahip çıkmanın, savunmanın önemini hatırlatmalıdır. İşçi ve emekçilerle birlikte mücadele yolları aramalı, onların yaşamlarının her anını solumalıyız. Sınıf mücadeleleri

tarihinin yüzlerce kez kanıtlandığı gibi gelecek süreç bize sermaye-emek çelişkisinde daha kitlesel ve dolayısıyla güçlü pozisyon almanın sayısız fırsatlarını sunacaktır. Bu nedenle sendikal çalışmalarımızda kamu emekçileri cephesindeki çalışmalarımızı da güçlendirmeyi önümüze hedef koymalıyız. Yine bu alandaki yoldaşlarımız ve sınıf sendikacılığını benimseyen herkes, daha aktif ve kararlı bir yönelime girmek zorundadır. Bu alandaki sessizlik, kanıksanmışlık ve dar grup çıkarları ancak sınıf sendikacılığı ilkeleri ve güçlü bir taban hareketiyle aşılabilecektir. Bunun için koşullar elverişlidir ve üzerine yoğunlaşılmalıdır.

TÜİK vasıtasıyla açıklanan verilere göre resmi enflasyonda son bir yılda (2020 Haziran-2021 Haziran) %17,52 oranında artış yaşanmıştır. ENAGrup verilerine göre ise son bir yılda enflasyon %45,4 artmıştır. Ortalama maaş ise son 9 yılda 456 Dolar (%58) erimiş durumdadır. 15 Temmuz 2012 tarihinde 1.946 TL olan ortalama maaş ile 1.081 Amerikan Doları alınabiliyorken aradan geçen dokuz yılda ortalama maaş ile alınabilecek dolar 456 birim azalarak 625 dolara inmiştir. Kamu çalışanları, ekonomik sıkıntıların yanında iş güvencesiz istihdam, KHK ile göreve son vermeler, esnek ve ağır çalışma koşulları, mobbing, OHAL kanunlarının 2 yıl daha geçerli olması gibi uygulamalarla da

olsun objektif olarak koşullar ortak mücadelenin zorunluluğunun fark edilmesine, bu yöndeki tepkisinin büyümesine doğru yol alıyor. Sermaye ve siyasal iktidar "idare edilebilir sınırı" çoktan geçmiş durumdadır. OHAL yasalarını uzatarak zaten tüm muhalif kesime "aba altından sopasını" göstermiştir. On yıllardır tüm talepleri görmezlikten gelinen kamu emekçileri cephesinin emek hareketinin diğer cepheleri gibi hareketleneceğini öngörmek yanlış olmayacaktır.

Diğer yandan bir diğer gerçeklik KESK'in içinde bulunduğu durumdur. KESK bu TİS sürecinde tekliflerini kısaca "İnsanca Yaşamaya Yetecek Bir

Çorum'da mevsimlik işçilere bıçaklı saldırı

HABER MERKEZİ- Çorum'un Abdullah Ata Tekke köyüne mevsimlik işçi olarak giden Urfalı bir aile köyün muhtarı ve oğulları tarafından bıçaklı saldırıya maruz bırakıldı. Saldırı anında orada bulunan astsubayın kendilerine müdahale ettiğini aktardı.

Çorum'un İskilip ilçesine bağlı Abdullah Ata Tekke Köyü'nde Urfalı mevsimlik tarım işçisi bir aile bıçaklı saldırıya maruz bırakıldı. Hatice ve Kübra Alpa, Halep ve İsmail Çalışır ile Ali Sarıgül yaralandı. Hastaneye kaldırılan kişiler, tedavi edildikten sonra taburcu edildi.

Olaya ilişkin konuşan aile bireylerinden İbrahim Çalışır, "Muhtarın dayısı olan bir çoban ineklerini tarlada otlatıyordu, birkaç sefer gelip, 'çöp

bırakmayın' dedi. Bizde çöp bırakmıyoruz, her sabah mıntka temizliği yapıyoruz, dedik. Dün gelip birkaç poşeti gördükten sonra jandarmayı aradı. Jandarma muhtarı aradı, muhtar

geldikten sonra bir astsubay da geldi" dedi. Astsubayın tehditlerine karşı şikayetçi olacaklarını söylemelerinin ardından astsubayın kendilerini yanı-

na çağırdığını dile getiren İbrahim, "Astsubay ile konuştuğumuz anda muhtar ve oğulları ve bir tane köylü ellerinde bıçaklarla bize saldırdı. Saldırıda babam Halep Çalışır, abim

İsmail Çalışır'ı sol bacağından yaraladılar. Kavgayı ayırmak için gelen halam Hatice Alpa'ya yumruk attılar, kuzenim Kübra Alpa'da kavgayı ayırırken, boynuna aldığı darbeden sonra bayıldı. Bizim çalışmamız olan Ali Sarıgül ise kafasından yaralandı. Kavga esnasında Astsubay bize biber gazı sıkarken, karşı tarafa yardım etti. Sadece bize müdahale edildi" dedi.

Mahsum Aslan'ın cenazesi ailesine kargoyla gönderildi

HABER MERKEZİ- Dersim'de TC ordusunun bombardımanının ölümsüzleşen Mahsum Aslan'ın cenazesi Erzincan Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından kargo ile Ergani Emniyet Müdürlüğü'ne gönderildi.

Dersim merkeze bağlı Kırmızı Dağ'da 2018 yılı Haziran ayında TC bombardımanı sonucunda yaşamını yitiren HPG'li Mahsum Aslan'ın ailesinin 3 yıl önce verdiği DNA testi sonucu bir ay önce kesinleşti. DNA'nın sonucunun çıkması üzerine aile cenazeyi almak için savcılığa başvurdu. Ancak yetkililer cenazeyi kendilerinin göndereceğini belirtti.

2 Ağustos tarihinde Ergani Emniyet Müdürlüğü aileyi arayarak cenazeyi gelip almalarını istedi. Bunun üzerine Ergani Emniyet Müdürlüğü'ne giden aile cenazenin kargo yoluyla gönderildiğini öğrendi. Öte yandan emniyette, çocuklar da dahil tüm aile fertlerinden parmak izi alındı.

Aile cenazeyi aldıktan sonra pakete beraber kefene sararak, defnetmek istedi. Ancak polis, cenazenin defninin duyulmaması uyarısı yaptı. Aile, cenazeyi 2 Ağustos'ta Ergani'ye bağlı Yayvantepe köyünde toprağa verdi.

AGİT İPEK'İN CENAZESİ DE KARGO İLE GÖNDERİLMİŞTİ!

Dersim merkeze bağlı Xelasor tepesinde 23 Mayıs 2017 yılında çıkan çatışmada ölümsüzleşen HPG'li Agit İpek'in cenazesi de aynı şekilde PKK Kargo aracılığıyla 10 Nisan 2020 tarihinde Agit'in gönderilmişti. Tüm girişimlerine rağmen çocuklarının cenazesini teslim alamayan aileye, cenazenin olmadığı söylenirse de Mayıs 2019'da aranan aileye, Agit İpek'in cenazesinin bulunduğu bilgisi verilmişti. Bunun üzerine Agit İpek'in ailesi Dersim'e giderek DNA testi için kan örneği vermiş, cenazenin Agit'e ait olduğu belirlenmişti.

Ferhat Düzgün için Aydınli Cemevi'nde tören düzenlendi

HABER MERKEZİ- Yeni Demokrasi Aileleri Derneği (YDAD) üyesi Ferhat Düzgün için Aydınli Cemevi'nde tören düzenlendi. Düzgün yapılan törenin ardından memleketi Erzincan'a uğurlandı.

Yeni Demokrasi Aileleri Derneği kurucu üyesi Ferhat Düzgün hayatını kaybetti.

Geçtiğimiz gün hayatını kaybeden Ferhat Düzgün için Tuzla-Aydınli Cemevi'nde düzenlenen törene Devrimci Demokrasi, YDAD, Partizan, Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri (PŞTA), Sosyalist Meclisler Federasyonu (SMF), YDAB (Yeni Demokrasi Aileler Birliği), HDP Milletvekili Dilşat Canbaz Kaya katıldı.

Ferhat Düzgün yapılan törenin ardından defnedilmek üzere memleketi Erzincan'a uğurlandı.

YJA Star gerillaları Hozat'ta gizli birliği vurdu

DERSİM- ANF'de yer alan habere göre Hozat'ta yer alan askeri birlik YJA Star gerillaları tarafından vuruldu. HPG BİM'in konuya ilişkin açıklaması şu şekilde:

"5 Ağustos günü Dersim'in Hozat ilçesine bağlı Çakmaklı köyü çevresinde pusulama faaliyetleri yürüten İşgalci TC ordusuna ait gizli bir birlik YJA Star güçlerimiz tarafından denetim altına alınmıştır. Denetim altına alınan işgalciler 2 koldan koordineli gerilla eylemiyle vurulmuştur. Birinci eylem kolu; işgalcileri yakın mesafeden ferdi silahlarla vurmuş, en az 1 işgalcinin net olarak cezalan-

dırıldığı tespit edilmiş ve çok sayıda işgalci ise yaralanmıştır. İkinci eylem kolu; içinde işgalcilerin bulunduğu mevziyi yakın mesafeden vurmuş, burada cezalandırılan ve yaralanan işgalci sayısı tespit edilememiştir. Eylemin ardından işgalci TC ordusu alanı ağır silahlarla bombaladıktan sonra kayıplarını Hozat'a taşımış ve gizli birliklerini alandan geri çekmiştir.

YJA Star güçlerimiz tarafından gerçekleştirilen bu eylem Dersim alanında şehit düşen ölümsüz komutanlarımız Zîn Cızır ve Yılmaz Dersim yoldaşlarımız anısına yapılmıştır."

Ekoloji Birliği'nin çağrısıyla 113 kurum, orman yangınlarına dair taleplerini sıraladı

HABER MERKEZİ- Günlerdir süren orman yangınlarına ilişkin, Ekoloji Birliği'nin çağrısı ile 10 maddeli talebin yer aldığı, "Türkiye Yanıyor! Canımız Yanıyor. Ülke yangın yerine döndü. Yönetemiyorsunuz! İstifa Edin!" başlıklarıyla kampanya, 113 kurumun imzasıyla kamouyuna duyuldu.

İktidarın, içinde bulunduğu yangın sürecinde, yangınla mücadelede politik, yasal, kurumsal ve teknik olarak yetersiz kaldığı belirtilen kampanyada "Bu yangınların çıkışının ve kontrol altına alınamayışının nedeni iktidarın rantçı, talancı politikalarıdır. Sermayenin iklim krizine yol açan politikaları ve yangın, sel vb. durumlarda süreçleri yönetmekteki acizlikleri ve umursamazlıkları tüm canlıların yaşamını ve yaşam alanlarını kaybetmesine yol açmış ve yaşamlarımızı çekilmez hale getirmiştir. İktidar diğer yandan beceriksizliklerini örtbas etmek ve gerçek nedenleri saklamak için ırkçı politikalara sarılmaktadır" ifadelerine yer verildi.

Ekoloji Birliği'nin çağrısıyla toplanan imza kampanyasında talepler ise şöyle;

Bilgi akışının sağlanması için acil olarak bilim insanları ve teknik uzmanların da içinde yer aldığı bir koordinasyon merkezi kurulmalı, yangın süreci iyi yönetilmeli ve bu merkezin basın bürosu aracılığıyla basın ve kamuoyuna günlük ve anlık doğru bilgi akışı sağlanmalıdır.

Orman yangınlarını önleme ve söndürme çalışmaları için kiralık değil, devletin kendi filosunda gerektiği

kadar uçak, helikopter, yangın söndürme aracı, arazöz, diğer makine ve ekipman hazır bulundurulmalı ve yeterince nitelikli personel istihdam edilmelidir. Tüm resmi ve özel kurumların, tüm büyük, küçük yerleşim yerlerinin acil yangın önleme ve müdahale planları hazırlanmalıdır.

Kemerköy Termik Santrali'nin yan-

ması haklı olarak büyük panik yaratmıştır. Termik santrallerin ve nükleer santrallerin zararları dışında yangınlar sırasında da ne kadar tehlike yarattığı ortadadır. Termik santraller kapatılmalı ve nükleerden acilen vazgeçilmelidir.

Yanan yerlerin rehabilitasyonu konusunda "fidan dikme seferberliği" yerine bilim insanlarının önerileri doğrultusunda bölgenin ekosistemine uygun doğal bilimsel rehabilitasyon yöntemleri uygulanmalıdır. Yanan yerler asla enerji, maden, turizm, konut gibi projelere açılmamalıdır.

Şehirleşme ve İmar faaliyetlerinde bilimsel olarak hazırlanacak "Yangın yönetmeliği"ne uyulması sağlanmalıdır.

Yanan bölgelerde ve çevrelerinde av-

cılık acilen yasaklanmalıdır.

Yeterli personel ve teknik donanımına sahip, birbirini görececek gözetleme kuleleri, dronlar ve helikopterlerle ormanlar 7 gün 24 saat izlenmeli ve erken uyarı sistemi oluşturulmalıdır.

Kritik bölgelere, özellikle ulaşım olmayan yerlere, acilen ve yeterli kapasitede yangın gözetleri kurulmalı ve başka amaçla kullanılmasına izin verilmemelidir.

Orman Genel Müdürlüğü "küresel ısınma" ve "iklim krizi"ne karşı ekolojik,

ekonomik, toplumsal ve kültürel somut önlemleri almalıdır. Küresel ısınmaya karşı bilim insanları ile birlikte eylem planlarını hazırlamalı, bu planları hiçbir politik kaygı gözetmeden kararlılıkla uygulanmalıdır.

1954 yılında çıkarılan ve 2020 yılı sonuna değin tam 42 kez değiştirilen 6831 sayılı Orman Kanunu acilen yeniden düzenlenmeli; ormanları enerji ve madencilik projeleri, turizm projeleri ve yapılaşmaya açan maddeler kaldırılmalı ve orman ekosisteminin korunması esas alınmalıdır. Orman ekosistemini insan etkileşimine açarak, ekosistemi bozan ve yangın olasılığını arttıran tüm faaliyet ve projeler bilimsel olarak incelenmeli ve uygun olmayan faaliyet ve projelere izin verilmemelidir.

Van halkı: 'Kravatlı insanları görünce sevindik fakat köyün tepesinden bizi izleyip gittiler'

HABER MERKEZİ- Muradiye'de yaşanan selin ardından bölgeyi giden yetkililere bölge halkı tepki gösterdi. Selzedeler, yetkililerin kendilerine, "Siz bize bakmadınız ki biz de size bakalım" dediklerini söyledi.

Selzedeler Muradiye Kaymakamı ve beraberindeki AKP'lilerden oluşan heyetin ayakları çamur olur diye yanlarına inmediklerini söyledi.

'KRAVATLI İNSANLARI GÖRÜNCE SEVİNDİK'

Orhan Kara, "Kravatlı insanları görünce sevindik. Devlet yetkilileri imdadımıza yetişti diye düşündük. Fakat yanımıza geleceklerine köyün tepesinde bizi izlediler. Aşağıya davet ettik, 'Ayaklarımız çamur olur' diyerek gelmediler. Bütün bunların dışında dertlerimizi anlatmaya çalıştık, 'Siz bize seçimlerde bakmadınız ki biz de size bakalım' cevabını verdiler. Kardeşim bu ülkede herkes istediğine oy verebilir. Kimse kimseyi zorlayamaz. İktidar olan parti kimse eşit koşullarda hizmet vermek zorundadır. Bizi oy vermediğimiz için cezalandırmaya hiç kimsenin hakkı yoktur" diye konuştu.

'SUYUN VE ÇAMURUN İÇİNDE KORKUYLA YAŞIYORUZ'

Yaşanan selin evlerini tahrip ettiğini dile getiren Huri Sinici, günlerdir çamur ve suyun içinde yaşamak zorunda kaldıklarını aktardı. Sinici, devlet yetkililerin kendilerini izlemekle yetindiğini ifade ederek yaşadıklarını şu sözlerle dile getirdi. "Ani bir şekilde bastırılan sel sonrası suyun altında kaldık. Un, buğday ve kuru gıdalarımızın hepsini su götürdü. Daha bu saate kadar devlet yetkililerin kapımızı çaldığını görmedik. Gelip fotoğraf çekip gittiler. Ardından gelen giden olmadı" diye konuştu.

OGM'nin orman yangınları için ayrılan bütçeyi kullanmadığı ortaya çıktı

HABER MERKEZİ- Orman Genel Müdürlüğü, orman yangınları için ayrılan 193 milyonluk payın ilk 6

ayda sadece yüzde 1.75'ine denk gelen 3.4 milyon TL'sini kullandığı ortaya çıktı.

Orman Genel Müdürlüğü'nün (OGM) 2021 Yılı Kurumsal Mali Durum ve Beklentiler Raporu'nda, kurumun 4.2 milyarlık toplam bütçesinden orman yangınları için ayrılan 193 milyonluk payın ilk 6 ayda sadece yüzde 1.75'ine denk gelen 3.4 milyon TL'sini kullandığı ortaya

çıkta.

Konuyu TBMM'ye taşıyan CHP Ankara Milletvekili Murat Emir, "OGM, 26 helikopter için sadece bin lira ödenek ayırmış. Uçak ve helikopter hangarı için 40 milyon, yangında iletişim amaçlı kullanılan telsizler için 10 milyon lira bütçe oluşturulmuş ancak bu bütçeler de kullanılmamış. Hiç yangın olmayacakmış gibi bütçe planlanmış" dedi.

Gülsuyu Mahallesi Festivale Hazırlanıyor

İstanbul'un Maltepe ilçesinde yer alan Gülsuyu Mahallesi 29 Ağustos'ta düzenlenecek festivale hazırlanıyor. Devletin rantsal dönüşüm, çeteleşme ve uyuşturucu saldırılarına yıllardır direnen Gülsuyu Mahallesi tüm Gülsuyu halkını 29 Ağustos'ta düzenlenecek festivale davet ediyor.

Gülsuyu-Gülensu Güzelleştirme Derneği'nin düzenleyeceği festivalde "Çeteleşmeye, Uyuşturucuya ve Yoksulluğa Karşı Halk Festivalinde Buluşalım" şiarı öne çıkıyor. Festivalin amacını, mahallenin tarihini ve mahallenin sorunlarını Gülsuyu-Gülensu Güzelleştirme Derneği Başkanı Çetin Armutlu ve dernek üyesi bir genç ile konuştuk.

Yeni Demokrasi: Kentsel dönüşüm saldırılarıyla sıkça gündeme gelen Gülsuyu Mahallesi'nin tarihinden bahsedebilir misiniz?

Çetin Armutlu: 1979'dan beri bu mahallede yaşıyorum. Bu mahalleye yerleşen o bölgede 3 ya da 4. evdik. Mahallenin o dönemki nüfusu 8 ila 10 bin arasındaydı. Mahalle o dönemlerde devrimciler tarafından bedel ödenerek kurulan mahallelerden birisi. 1992'lere kadar tek bir mahalle olan Gülsuyu Mahallesi, devletin her zamanki saldırılarından "böl-parçala-yönet" saldırısına tanık oldu. Mahalle ikiye bölünerek "Gülsuyu-Gülensu" olarak adlandırıldı. Bunu Ümraniye'deki 1 Mayıs Mahallesi'nden de biliyoruz, oranın adı da devletin katliamının ardından "Mustafa Kemal" olarak değiştirilmişti. Devlet halkın yarattığı değerlere saldırarak, isimlerini değiştirerek hafızalarımızı silmek istiyor. O yüzden bizim için Gülsuyu Mahallesi'nin adı da bellidir, yarattığı değerler de bellidir. Aynı şey 1 Mayıs Mahallesi için de geçerli.

Mahallemiz ilk kurulduğunda yolu, elektriği, suyu yoktu. Daha sonradan halk kendi imkanlarıyla, dayanışmasıyla bunları yaptı, mahallenin ihtiyaçlarını karşıladı. Gülsuyu Mahallesi 1994-1996 tarihlerine kadar devrimcilerle yol yürüdü, tüm ihtiyaçlarını, taleplerini bu eksen karşıladı, yerine getirdi. Devletin hapishanelerde devrimci tutsaklara yönelik F tipi saldırısının etkileri mahallemizde de görüldü. Türkiye toplumunda yaşanan kırılmanın etkisi mahallede de birlik, beraberlik ve dayanışma ruhunun ortadan kalkması olarak görüldü.

Bu aslında saldırılar karşısında gerileyen devrimci, demokratik mücadelenin mahallemize bir yansımasıydı.

Bu saldırılar ardından fiili saldırılara dönüştü. Rant politikalarıyla birlikte talan edilmek istenen, emekçilerin yoğun yaşadığı mahallelerden biri de Gülsuyu idi. Bu talan politikalarına devlet "kentsel dönüşüm" adını verdi.

YD: Saldırıları farklı boyutlara evrildi mi? Bu saldırılar karşısında dernek olarak neler yapacaksınız?

Armutlu: Evet, kentsel dönüşümle fiili olarak başlayan saldırılar şimdi halkı canından bezdirme ve sürgün etme şekline dönüştü.

2000'lerden itibaren devletin yoğunlaştırdığı "kentsel dönüşüm" saldırılarına karşı biz Gülsuyu-Gülensu Güzelleştirme Derneği olarak "yerinde dönüşüm"ü savunduk, bu ekseninde mücadele yürütmeye başladık. Bu mahallede saldırı başarılı olmayınca, yozlaştırma politikaları devreye sokuldu. Yani gençler uyuşturucuya başladı, fuhuş arttı, yoksulluk arttı, çeteler mahallede cirit atmaya başladı. Devlet bunu yaptı; mahalleden gitmemizi istedi, bir nevi teşvik etti. 2013 yılındaki saldırılarda mahallemiz Hasan Ferit Gedik'i de kaybetti.

Yozlaştırma politikalarının esas nedeni mahallenin değerli arazileri, rantsal dönüşüm amacıdır. Bu değere sahip tüm mahallelerde bu yozlaştırma politikalarını görürsünüz. Bizim mahallemiz de öyle. Adalar'ı, Bursa'yı, Yalova'yı gören bir manzaraya sahip. İstanbul'un en değerli bölgelerinden birisi. Kartal'da mesela Kartal Manzarası diye siteler yapıldı, tek bir daire 3-4 milyon lira civarında. Bir de bu mahalleyi düşünün, koca bir mahalle, akıl almayacak derecede bir rant var. Bu büyük rant için, mahalle hal-

kı buradan sürgün edilmek isteniyor. Fuhuşla, yozlaşmaya, çeteleşmeye boğuşan mahalle halkı evlerini satmak zorunda kalıyor.

Maltepe Cemevi ile birlikte 2 Temmuz'da mahallemizde bir yürüyüş gerçekleştirdik. Yıllardır mahallede olmayan bir şeydi. Bu birlikteliğimizi daha üst bir boyuta taşımak için bir festival örgütlemeyi düşündük.

Festival mahallede defalarca kez yapılmış, geleneksel hale gelmiş bir etkinlikti. 2015 yılında artan saldırılarla birlikte festival de yapılamadı. Şimdi çeteleşmeye, yozlaşmaya ve yoksulluğa karşı bu festivali gerçekleştirmek istiyoruz dernek olarak.

Festival mahallede yaptığımız çalışmaların bir ürünü olacak aslında. Şimdi mahallede bir kütüphane kurma hedefimiz var. Çocuklarımızın gelip ders çalışması için, ödevlerini yapması için. Okulların olmaması, online eğitime geçilmesiyle birlikte bilgisayar ihtiyacı ön plana çıktı. Böyle yoksulluk, eşitsizlik kaynaklı birçok sorunu var öğrencilerin. Mesela dersleri için internet çıktısı almak isteyen öğrencilerin tek adresi mahalle camisi. Başka seçenekleri yok, bir tek mahalle camisinde yazıcı var, o da ücretli çıkarıyor. Bu yüzden bilgisayarı da olan yazıcısı da olan bir kütüphane kurmak istiyoruz. Çocuklarımızı, gençlerimize böyle sahip çıkabilir, böyle kazanırız.

Bu saldırılara karşı, dayanışmayı büyütmek için tüm Gülsuyu halkını, emekçileri, kadınları ve gençleri 29 Ağustos'ta düzenleyeceğimiz festivale davet ediyoruz.

YD: Mahallede yaşayan bir genç olarak, temel sorunlarınız nelerdir? Festivalde dair neler söylemek istersin?

Dernek üyesi bir genç: Devletin halk gençliğine yönelik temel politikası, özellikle yoksulların yoğun yaşadığı, devrimci dinamiğin, devrimci bir tarihi olan mahalleleri seçerek, yozlaştırmaktır.

Biz Gülsuyu Mahallesi'nde de bunu görüyoruz, halkı yozlaştırmak, baskı ve şiddet göstermekten daha etkili bir araca dönüşüyor.

Fuhuşu ve uyuşturucuyu yayarak, gençleri yozlaştırarak "isyan etmeyen, biat eden" bir genç nesil yaratılmak isteniyor. Devlet, her türden örgütlülüğü dağıtıp, kendine işbirlikçi yaratıp, mafya grupları oluşturmaktadır. Bu bağlamda Gülsuyu ve onlarca emekçi-yoksul mahallelerde olduğu gibi devrimcilerin gücünü kırarak, kendi yarattığı, alan açtığı çetelerle halkı kontrol altına almak istemektedir.

Kentsel dönüşüm de bu politikaların bir aracı olmaktadır. Örnek olarak Gülsuyu Mahallesi'ni verebiliriz. Mahalle hem ranta açılmak isteniyor hem de devrimci dinamiklerinden uzaklaştırılmak isteniyor.

Bu yüzden düzenleyeceğimiz festival daha bir önem kazanıyor. Üzerimize düşen görevler saldırılar boyutlandıkça daha da artıyor. Bu festival de tüm bu "hiçleştirme" politikalarına karşı örgütlü mücadeleyi savunmanın bir yansımasıdır. Halk gençliğinin "hiçleşmeden" yaşayacağı tek yol mücadele etmektir, örgütlenmektir.

Bu sebeple tüm halk gençliğini mahallemizde düzenleyeceğimiz festivale katılmaya, örgütlü mücadeleyi büyütme çağırıyoruz.

Halk Kitlelerinin Sorunlarını Örgütlenme Şiarımız Yapalım

Festivaller, halkın çeşitli biçimler kazanan mücadelesinden sadece birisidir. Bu mücadeleler hiç kuşkusuz ihtiyaçtan doğmuş, çeşitli sorunlar etrafında halkın bir araya gelmesini, tavır oluşturmalarını sağlamıştır. Halkın mücadelesinin bir parçası olarak ele alınıp örgütlendiği sürece bu ihtiyacı karşılamıştır. Halkın öne çıkan çeşitli acil ve önemli sorunlarından, gündeminden koşturduğu, amaçlaştırıldığı oranda ise işlevini yitirmiştir. Kuşkusuz örgütleyicisi olduğumuz belli başlı festivallerin içerisinde bulunduğu tablo, olumlu ve olumsuz yönleriyle bizi pay sahibi yapmaktadır. Benzer biçimde kitleler de örgütlenen festivallere kayıtsız değildir. Dile getirdikleri çeşitli düşünce, gözlem ve yönelttikleri eleştirilerle festivallere dair bir tavır ve yaklaşım içerisindedirler. Kitlelerin eleştiri ve önerileri festivaller de dâhil örgütlediğimiz çalışmaların hangi düzeyde amacına ulaşmış olduğunu anlamak ve bundan sonuçlar çıkarmak için önemlidir. Kitlelerin dikkatini çekmeyen, ilgisini üzerinde toplamayan, sorunlarına odaklanmayan her çalışmanın en başından belli eksiklikler ve yetersizlikler barındırdığı açıktır. Bu eksiklik ve yetersizliklerin nedenleri bulunup ortaya çıkarılmadığında, yeterli ve tamamlayıcı müdahaleler geliştirilemediğinde her çalışmanın aynı akıbetle karşılaşılması kaçınılmazdır.

Her şeyden önce söylemeliyiz ki kitleleri bir araya getirmeyi hedefleyen festival benzeri etkinlikler kitlelerin sorunlarından, çelişkilerinden hareket etmeyi başlangıç noktası yapmalıdır. Bu sebeptendir ki araç ve yöntemlerimizin ikna edici, kapsayıcı ve kolektif özellikler taşıması birbirinden ayıramayacak biçimde bütünlük halindedir. Tüm gayemiz kitlelerin çelişkilerini, yakıcı sorunlarını derli toplu bir mücadeleye dönüştürmektir. Burjuva-feodal düzen karşısında örgütsüz ve dağınık haldeki kitlelerin çaresizliğine son vermek, örgütlü bir güç olarak mücadele sahnesine çıkmalarını sağlamaktır. Kitlelerin örgütlenmesine adanmış diğer tüm araçlarımız gibi festival çalışmaları da bu gayeden ayrılmayacak bir kapsama ve öneme dahildir.

Kuşkusuz festival çalışmalarını atfettiğimiz bu öneme uygun örgütlenme ve biçimlendirme düşüncesine sahibiz. Öyleyse pratiğimizin de buna uygun gelişmesi, bu yönde sonuçlar

yaratması gerekiyor. Kusurlu yanlarıyla birlikte örgütleyicisi olduğumuz her festival süreci kitlelerde azımsanmayacak bir etki ve iz bırakıyor. Bu sayede kitlelerin mücadele isteği yoğunlaşmış bir faaliyet dilimiyle güçlendirilmeye, büyütülmeye çalışılıyor.

Ancak uyandırdığı ilgi ve heyecan kadar geçiciliği, örgütlenme düzeyinin, pratiğin hacmiyle kıyaslanamayacak denli sınırlı kalışı, festival çalışmalarının süreklileşen bir faaliyetle bütünleştirilememesi ve bunlara dahil edeceğimiz bir dizi başka yetersizlik aşacağımız kusurlar olarak duruyor. Biliyoruz ki bu türden yetersizliklerimiz ortaya çıkmak için festival süreçlerini beklemiyor. Neredeyse, nereye gidiyorsak oraya taşınıyor. Kolektif çalışma özelliğine sahip festival gibi süreçler taşıyıcısı olduğumuz bu türden sorunların, yetersizliklerin hızlıca görünür olmasını sağlıyor. Bahsettiğimiz elbette ki her birimizin taşıdığı yetersizlikler ve kavrayış düzeyi değildir. Festivaller de dahil faaliyetimizi biçimlendiren sorunlar çoğunlukla politik ve örgütsel kavrayış düzeyimiz ve yetmezliklerimiz üzerinde toplanmaktadır ve kolektif bir sorun teşkil etmektedir.

Dikkat göstermemiz gereken diğer bir yön ise faaliyetimizin sadece sorunları, yetmezlikleri görünür kılmadığıdır. Faaliyetimiz aynı zamanda sorunları çözüm yoluna sokmanın, yetmezliklerimizi aşmanın adresi olmaktadır. Olumlu ve kusurlu yanlarıyla değerlendirilmeye tabi tuttuğumuz her festival süreci pratiğimizden öğrenmenin, ileriye doğru adım atmanın, zayıflıkları ve yetersizlikleri yenmenin vesilesi yapılmaktadır. Dolayısıyla çalışmalarımızın geride bıraktığı her süreç böyle bir özelliğe ve kimliğe bürünmelidir. Önümüzü görebilmek ve gelişmelere yön verebilmek için olumluluklarımızdan ve kusurlarımızdan öğrenme tavrı süreklileştirilmelidir. Bu sebeptendir ki festival vb. çalışmaların ortaya çıkardığı sonuçlar faaliyete katılanların deneyim aktarımlarıyla sınırlı kalmadan kolektife mülk edilmeye, öğrenmenin çapı büyütülmeye çalışılmaktadır. Ulaşmak istediğimiz düzey ortak bir kavrayış ve tutumla daha ilerisini yapmaktır. Bu gelişmeyi ve düzeyi yakalamanın önündeki tüm engelleri kaldıracak bir öğrenmeye, bilince ve pratiğe ihtiyacımız vardır. Parçası olduğumuz, rol üstlendiğimiz her sürecin öğrettikleri

bölük pörçük değil kolektif olmalıdır.

Bu kapsamda geçmiş festival deneyimlerimizin, yakın dönemde gerçekleşen Evvel Temmuz Festival'i ve Dersim "köy çalışmalarının" açığa çıkardığı sonuçlar önümüzdeki günlerde örgütlenecek festival süreçlerine de ışık tutabilir. Üzerinden atlamadan vurgulamak gerekir ki her iki çalışmanın ortak özelliği festival örgütlenmesine dahil olup olmama ya, festivalin yapılıp yapılmayacağına hapsolmeden faaliyetin örgütlenmesidir. Festival örgütlenmesinde yer alamayışımız, Dersim festivalinden çekilmemiz ve devamında kalanların da yapmaktan vazgeçtiği koşullar önümüze koyduğumuz çalışmaların örgütlenmesine engel olmamıştır. Böylelikle ilk elden bilince dönüştüreceğimiz gelişme karşımıza çıkmış, politik çizgimize güvenerek önümüze koyduğumuz programı hayata geçirme kararlılığı yaşam bulmuştur. Bahsini ettiğimiz çalışmaların başka türlü örgütlenmesi fazlasıyla iddialı olurdu.

Halkın çeşitli acil sorunlarından ve gündemlerinden hareket edilmesi öğreneceğimiz başka bir yondur. Antakya halkının haftalar boyunca yaşadığı su sorununun, çeteleşme ve yozlaşmanın gündemleştirilmesi, Dersim Hozat'ta halkın yaşam alanlarını sulara gömecek, yıkıma uğramış yaşam ve geçim araçlarını bütünüyle ortadan kaldıracak gölet projesine, Çemişgezek'te benzer biçimde talanın önünü açacak maden projesine karşı çıkış ve halkın çeşitli sorunları üzerinden gelişen kitle çalışması "dışarıdan" örgütlenen bu faaliyete içerik kazandırmış, içeriden olmasını sağlamıştır. Beklemeksizin deneyime ve pratiğe dönüştüreceğimiz yakın dönem çalışmaları örgütlenecek festivallerin de daha nitelikli olmasına, halkın somut sorunları üzerinden festivallerin örülmesine vesile olacaktır.

Önümüzde 1 Mayıs Mahallesi'nin kuruluşuna atfettiğimiz 2 Eylül Festivali, mücadelemizin ve faaliyetlerimizin değişmez adreslerinden biri olmayı sürdüren Gülsuyu ve Sarıgazi mahallelerinde örgütlenecek festivaller bulunmaktadır. Kuşkusuz kendisine yeter çalışmalarla örgütlenecek bu festivaller belli bir dönem boyunca faaliyetimizin yoğunlaşacağı yerler olacaktır. Kendimizi bu yönde örgütlemeye başlayarak kitlelerin acil sorunlarını, taleplerini içeren asgari bir örgütlenme programının ortaya

çıkmasına ihtiyaç vardır. Kitle çalışmasını, örgütlenmeyi pratiğimizde yerleşik bir kavrayış ve tavır haline getirmenin yolu somut ve hedefli bir faaliyet programına sahip olmaktan geçecektir. Politik ve örgütsel hazırlık sürecinin kitlelere doğru genişletilmesi, kitlelerin kendisini sürecin parçası olarak göreceği biçimde çalışmaların biçimlendirilmesi festivalin seyrini tümünden etkileyen bir önem taşıyacaktır.

Festivallerde bilinç taşıyacak araçlarımız çeşitli, etkili ve yaygın kullanılmalı, kitlelerle bağımızı kuracak her olanak harekete geçirilmelidir. Halkla iç içe olan muhtarlıklar, kitle örgütleri, inanç yerleri, işçiler, emekçiler, kadınlar, gençler, çocuklar sürecin parçası haline gelmelidir. Festival çalışmaları ancak yerelin dinamiklerini bünyesinde toplayarak kitlesel bir karakter kazanacaktır.

İşsizlik, yoksulluk, sefalet halkın temel sorunu olamaya devam etmektedir. İşçi sınıfı ve emekçi kesimler kölece çalışmaya hapsedilmiş, ezilen ulus, inanç ve cinsiyetler, halk gençliği, artan baskı ve saldırıların hedefi yapılmıştır. Bu nedenle halkı kuşatan tüm bu saldırıların her mahallede farklılaşan sorunlarla (uyuşturucu ve çeteleşme, kentsel dönüşüm vb.) kaynaştırılması, ülkeye hâkim olan saldırılarla halkın acil ve can alıcı yerel sorunları iç içe geçirilerek tavır oluşturulmalıdır.

Kuşkusuz tüm bu çalışmalarla sadece kitlelerin politik olarak ilerletilmesi yeterli olmayacaktır. Emekçilerin yoğun yaşadığı mahallelerin geçtiği mücadele süreçlerinin incelenmesi, halkı kuşatan sorunların araştırılması, acil sorun ve taleplerinin açığa çıkarılması politik gelişimimize el verecek, kitlelerle aramızdaki mesafeyi daraltacaktır. Bu vesileyle yazınsal bir faaliyete yönelmeye, yürüttüğümüz çalışmalarını deneyim hanesine eklemeye ihtiyacımız da vardır.

Festivaller üzerinden sürece yanıt olmayı, çalışmalara kitle faaliyetini ve örgütlenmeyi hâkim kılmayı, dolayısıyla somut kazanımlar elde etmeyi hedefliyoruz. Kazanımlarımız hiç şüphesiz politik ve örgütsel gelişimimizde, kendiliğindenci çalışma tarzının yıkılmasında, kitlelerin örgütlenmesinde, saflarımıza yeni devrimcilerin katılmasında somutlanmalıdır.

Şovenizme, Katliam Politikalarına Karşı Direniş ve Devrimci Mücadele

Ülke politik atmosferi her saat değişebilen gündemlerle oldukça yoğun dönemlerinden birini yaşıyor. Bir yanda yangınlar, seller bir yanda Kürt ulusuna dönük saldırılar. Devletin bilinçli kayıtsızlığı, gözünü rant ve kâr bürümüş politikaları nedeniyle meydana gelen doğal afetlerin bile faturası Kürt ulusuna kesilmek isteniyor. Devletin yangın söndürme uçaklarını kullanmaması ya da uçak almaması nedeniyle söndüremediği yangınlarda da Kürt ulusu milliyetçi şoven saldırıların hedefi oldu.

Efrin işgalinde, Irak Kürdistanı'nda, Ermenistan-Azerbaycan savaşında ya da Libya'da yaşanan savaşta onlarca uçak, helikopter ve İHA kaldıran TC devleti yangınları söndürmek için tek bir uçak dahi kaldıramadı. Şimdi bu gerçeklik üzerinden devletin her fırsatta körüklediği şovenizm konusundaki "başarısını" görebiliriz. Kürt Ulusal Hareketi'ne, komünistlere ve devrimcilere saldırma, bombalar yağdırma konusunda milyarlar harcayan faşist TC devleti, yangında, selde zarar gören halkın üzerine çay atmaya yetiniyor. Bu gerçekliğin ardından belli bir kesim tarafından yangından sorumlu olarak Kürtler gösteriliyor ve bu linç kampanyasına dönüştürülüyor. Oysa tüm bu 'felaketlerin' ve saldırıların sorumlusu hâkim sınıflar ve devlettir. İşçi sınıfının ve ezilenlerin hedefi doğal afette de yangında da selde de mülteci konusunda da TC devleti olmak zorundadır.

KATLIAMLA TERBİYE EDİLMEME ÇALIŞILAN KÜRT ULUSU

Doğal afetlerde bile şovenizmin ve faşist saldırıların hedefi haline getirilen Kürtler, Konya Meram'da devletin sırtını sıvazladığı katiller tarafından katledildi. Daha önce milliyetçi-şoven saldırılara maruz kalan Meram'da yaşayan Dedeoğlu ailesinden 7 kişi katledildi. 12 Mayıs'ta, 50-60 kişilik bir grup, 15 yıllık komşuları olan Yaşar Dedeoğulları'nın evine taş ve sopalara saldırdı. Saldırıda hayatını kaybedenlerden Barış Dedeoğulları, bir süre önce 'Kürt oldukları için' komşu-

larının taciz ve saldırılarına uğradıklarını söylemişti. Faşist saldırganlar, tahliye edildi hatta saldırganlara polis koruması verildi. Devletin "arkanızdayız" mesajıyla yeniden katliam için adeta teşvik edildiler.

Cumhurbaşkanlığı İletişim Başkanı Fahrettin Altun'dan Adalet Bakanı'na, Konya Valiliği'nden Emniyet Müdürlüğü'ne devletin tüm kurumları "bu saldırı ideolojik saiklerle yapılmadı" demek için sıraya girdi. Bu saldırıların üstü "adli", "psikolojik sorunları vardı", "husumet vardı" bahaneleriyile örtülmek istendi. Bu katliamların arkasındaki devlet ve şovenizm olgusu gözlerden uzak tutulmak istendi. Devlet eliyle tüm burjuva-feodal

yayın organlarında, yetkili ağızlardan "Kürtler=terörist" söylemi dillere pelesenk edilerek Kürtçe konuşmak-dua etmek dahi suç sayıldı, Kürt oldukları için insanlar katledilmesi normalleştirilmeye çalışıldı. Peki, bu olguların gerçekliğinde bu katliam ve saldırılara "münferit, bireysel husumet" diyebilir miyiz? Kuşkusuz ki diyemeyiz. Yaşananlar devletin tüm kurumlarıyla organize bir katliam politikasıdır.

DEVLET POLİTİKASI OLARAK ŞOVENİZM

Milliyetçilik ve şovenizmin gelişimi, kapitalizmin tarihiyle ortaktır. Emperyalist gericiliğin dünyada kurduğu siyasi hakimiyetin en temel ayaklarından biri hâkim ulus milliyetçiliği ve şovenizmdir. Bu yüzden özellikle yarı sömürge, yarı feodal ülkelerde

her kriz döneminde dizginler bırakılır, şovenizm körüklenir. Azgın sömürü içindeki yaşam, doğanın talanı, kitlesel işsizlik-yoksulluk ve kronikleşen açlık topluma şovenizmle kabul ettirilir. Emperyalistlerin de işbirlikçisi yerli hâkim sınıfların da çıkarları halkta büyüyen tepkiyi ulusal, dinsel, mezhepsel, bölgesel vb. çelişkilere yönlendirerek yönetme üzerine kuruludur. Bugün orman yangınlarıyla, sellerle, faşist güçlerin ifşaatlarıyla, Covid-19 salgınıyla beraber ekonomik ve politik kriz, şovenizmle yeniden görünmez kılınarak sistemin çürümüşlüğü sümen altı edilmek isteniyor. Ulus, ulusçuluk, "ulusal çıkarlar" ve ardından devletin bekası ön plana çıkarılarak sistemin sorgulanmasının önüne

kün. AKP içinde bulunduğu girdaptan çıkabilmenin yolunu şovenizmi körüklemekte görüyor. CHP'nin etki gücünü kırmak, diğer düzen partilerini tek potada birleştirmek, eleştiri ve sorgulamaların önüne geçmek, MHP ve BBP'yi safında tutmak adına şovenizme yükleniyor. Dünden bugüne, şovenizmin devletin kuruluş temeli ve bir devlet politikası olarak uygulanmasının yarattığı etkiyi lehine kullanmaya çalışıyor.

SALDIRILAR DEVRİMCİ MÜCADELEYE PARÇALANIR

Derinleşen toplumsal çelişkilerin üstünü örtmek için kullanılan şovenizm kampanyasına baskı, şiddet ve katliam politikası eşlik etmektedir. Bu abluka ve saldırı dalgası ancak işçi sınıfının, emekçilerin, Kürt ulusunun ve ezilen tüm toplumsal kesimlerin aynı enerjik karşı duruşuyla dağıtılacaktır. Bu tarihsel gerçekliğin görevleri önümüzde durmaktadır; faşist saldırılara karşı koyuş, şovenizmle mücadele devrimcilerin, komünistlerin üzerine yoğunlaşması gereken konulardan biridir. Her alanda bu politikaya karşı halk bilinçlendirilirken faşizmin kurduğu bu düzleme karşı sınıf çıkarlarına ve aynı zamanda tüm ezilenlerin ortak çıkarlarına dayalı bir mücadele düzlemi kurulmalıdır. Unutmayalım ki şovenizme karşı en etkili

silah sınıf mücadelesinin; özelde işçi sınıfı hareketinin geliştirilebilmesidir. İşçi sınıfının önderliğinde halkın ve ezilen tüm kesimlerin öz savunması, direnişi ve mücadelesi geliştirilmek zorundadır. Faşist saldırı ve katliam politikasını tespit edip buna karşı tedbir almamak ve devrimci şiddet politikasına yönelmemek dün olduğu gibi bugün de devrimciler ve halk için en büyük hatalardan biri olacaktır. Hele ki halkı hareketsiz kalmaya, direnmeye, sokağa çıkmamaya ve seçimleri beklemeye sevk eden yaklaşımlara karşı net bir tutum takınılmalı; bu yaklaşımların ideolojik olarak teslimiyetin bir göstergesi olduğu bilinciyle şovenizme ve katliamlara karşı devrimci mücadele propagandası yapılmalıdır.

geçiliyor. Dahası kitlelerin tepkisi ve alternatif sistem talepleri şovenizmle budanıyor. Tökezleyen sistem ayakları üzerine dikilmeye çalışıyor. Bu nedenle Kürt ulusuna ve HDP'ye dönük saldırıları da bu pencereden okuyabiliriz. Egemenlerin Kürt düşmanlığı üzerinden yapmaya çalıştığı tam da budur. Şovenizm, egemenlerin daha kullanışlı hale gelmek için elinde tuttuğu bir silah durumundadır. Krizlerin üst üste gelmesi, bugünlerde AKP'yi çevreleyen koşullar, egemen klik partisi olarak ömrünün kısaltıldığına dair emareler, AKP'nin bu politikalara daha fazla sarılmasına neden oluyor. Bu atmosferde başvurulmuş şovenizm politikasını AKP'nin ömrünü uzatma politikası olarak da okumak müm-

Faşizmin Ne Olduğunu Biliyoruz Ama En Çok Şimdi Hissediyoruz!

Bir şeyi söylemek o şeyi yapmak değildir. Aynı şekilde bir şeyi “bilmek”, “düşünmek” de eylemde bulunmak değildir. Bir şeyi değiştirmek, etki etmek, dönüştürmek için eylem gerekir. O zaman sözün ağırlığı olur, söylenen şey gerçeklik kazanır.

Sözle eylem arasındaki fark ne zaman silikleşir peki? Tabii ki söylediğimizde ama eylemde bulunmadığımızda!

Konya Meram’da bir aile faşistler tarafından katledildi. Üstelik daha önce saldırıya uğrayan ve “mahkemesi” görülen bir aile. Yaşar, Barış, Serpil, İpek, Metin ve Sibel Dedeoğlu hayatını kaybetti. Silaha karşı savunmasız durumda katledilen bir aile... Bir ay önce İzmir’de kahvaltı sofrasında katledilen Deniz Poyraz gibi...

Medyanın hedef göstermesi, Kürt hareketinin kriminalize edilmesi, haklı taleplerin bastırılması, gerillalara dönük imha operasyonları... Sistemik biçimde örgütlenen devlet saldırısı bu katliamların koşullarını oluşturuyor. Olay devlet tarafından sıcakta sıcakta “bu ırkçı bir saldırı değil” diye yansıtılırken sanal medyada “bizi birbirimize düşman edemezler” nutukları başladı. “Konya’da bir aile katledildi, daha önce faşist saldırıya uğrayan bir aile.” Olay yerine giden gazeteciler engellenirken kamera kayıtları polis tarafından toplandı.

Poyraz’ı katledilmesinden sonra olduğu gibi halkı sessizliğe boğmanın ilk adımı... TV’lerde bu aile için, “Dağ kadrosuna insan götürüyorlardı.” ya da “Manavgat’taki yangını bu aile çıkardı.” da denilebilirdi. Yeter ki şovenizm istenen kıvama gelsin, o zaman gerçekliğin bir önemi yok, her türlü yalan mübah...

Faşizm nedir? En bilindik yalın haliyle “Devletin açık terörist diktatörlüğü.” Devletin, meclisiyle, yargısıyla, polisiyle, askeriyle, medyasıyla halka düşmanlığıdır. Kendikoyduğu yasaları tanımaması, siyasal ve ekonomik hakların ortadan kaldırılması; kadın cinayetlerinin aklanması, doğanın talan edilmesi, şovenizmin yayılması, mezhepçiliğin ve her türlü eşitsizliğin, ayrımcılığın körüklenmesidir. Bunları biliyoruz ama en çok bu zamanlarda hissediyoruz çünkü Kürt olduğu için savunmasız durumda bir aile katledildi. Bildiğimiz bir süreç tekrar ediyor; bir Kürt katledilir, polis bilgiyi toplar, saklar, yargı bilir asıl failleri aklar, burjuva medya üç maymunu oynar, Kürtlere yönelik nefret söylemi artar. Evet biliyoruz ve söylüyoruz. Faşizm budur ama söz ve eylem arasındaki fark ne zaman silikleşir?..

Faşizmi en çok şimdi hissediyoruz, elimiz kolumuz bağlı, katliam haberlerine bakarken... Sözümlümü sakınmayalım ama bununla sınırlı kalmayalım; faşizmin ne olduğunu

biliyorsak ona karşı ne yapılması gerektiğini de bilelim. Faşizme karşı mücadelenin, Türkiye Cumhuriyeti’nden isteklerde bulunmak değil onun resmi ve gayri-resmi zor aygıtlarına; Suriye’de eğitim görmüş çetelerine, ocaklarda eğittiği silahlı katillerine karşı düşmanlık etmekle, savaşmakla olduğunu da bilelim. Ancak böyle yenileceklerini, asırlık Kürt düşmanlığının ancak böyle biteceğini de bilelim.

Eylemsizliği koşullayan “Bizi birbirimize düşman edemezler.” söylemi de yeni değil. Kürtlere, Alevilere dönük her saldırıda ortaya atıldı bu söz: “Bizi birbirimize düşman edemezler.” Bu liberal söylem şöyle bir içeriğe sahip: Türkler ve Kürtler kardeşler. Türkiye Cumhuriyeti’nde Türkler de Kürtler de eşit “yurttaş”tır; herhangi bir sorun yoktur, bizi birbirimize düşman edemezler. Zaten “iki aile arasındaki husumetmiş” mesele. Yani eylemsizlik hali devam edebilir. Deniz Poyraz katledildiğinde de “bu bir provokasyondur” denildi. Bu olaylar bütünü parçalarıdır. Kürt düşmanlığının ve Kürtlere yönelik saldırıların, faşizmin parçalarıdır. Halka bir bütün düşman olan bir devlette “Bizi birbirimize düşman edemezler.” demek bu nedenle liberalizmdir. O liberalizm ki faşizme çanak tutmaktır, onu zihinlerde “normal”leştirmektir görevi. Asırlardır katliamlara uğrayan, hakları gasbedilmiş bir ulusa “kardeşiz”

demek bu açıdan hem çarpıtma hem de devletin ekmeğine yağ süren bir yaklaşımdır.

Komünistler, Kürtlerin kendi kaderini tayin hakkını Türk hâkim sınıflarına karşı savunmakla, bunun için mücadele etmekle yükümlüdürler. Dahası ezilen Kürt ulusunun hakları ve haklı mücadelesi, bu ülkede asgari demokratikliğin de ölçütüdür. Bu yüzden Kürt ulusunun kolektif haklarından, haklı mücadelesinden bahsetmeyen; yaşanan katliamların tarihsel ve sistematik yönünü görmeyen, bunu öne çıkarmayan her yaklaşım Kürtler için de bir bütün halk için de yararlı değil zararlıdır.

Düşmanlık ayrı bir meseledir. Türkiye Cumhuriyeti halka düşmanlık etmekte ve yıllardır artan saldırıları körüklemektedir. Bunu görmemek için kör olmak gerekir. Bu madencilerin sendikal arayışında da böyle, kadın katliamlarını arttıran politikalarda da böyle, köyleri şirketlere peşkeş çekerken de böyle, Kürtlere dönük saldırılarda da böyle. Faşist saldırılar artarken “bizi birbirimize düşman edemezler” yaklaşımını değil “ortak düşmana karşı ne yapmak gerekir?” sorusunu öne çıkarmalıyız. Buna uygun olarak da örgütlenmeyi, mücadele etmeyi, savunma geliştirmeyi ve savaşmayı tartışmalıyız. Sözle eylem arasındaki fark o zaman belirginleşecektir.

DOĞRU KİTLE ÇİZİMİ EĞİTİCİ VE

İletişim araçlarının gelişim düzeyi, geniş kitleler nezdinde bilgiye erişimi de hızlandırmış ve çeşitlendirmiş durumdadır. Bu konuda özellikle internet ve akıllı telefonlar, iletişim aracı olmanın ötesinde yaşamın 'vazgeçilmez' bir parçası haline gelmiş ve insan zihnini olduğu kadar diğer tüm yaşamını da etkiler hale gelmiştir. Birçok kere bu koşullar "bilgi-bilişim çağı" gibi tanımlamalarla diğer her şeyden daha güçlü ve belirleyici bir özneleştirilmeye tabi tutulmuştur. Ne var ki ne genel olarak teknoloji ne de "bilgi" propaganda edildiği gibi bir işlev yerine getirmemektedir. Bilginin gerçekle uyumu; onu tam olarak yansıtmayı yansıtmadığı, gerçeğe hangi pencereden baktığı ve hangi yönünü öne çıkardığı gibi sorular; kutsanan "bilgi"nin kendisinin de tartışmalı olduğunu göstermektedir. Başka şeylerin yanı sıra yoğun bir biçimde "bilgi" bombardımanına tutulan kitlelerin aslında doğru ve gerçek bilgiden uzaklaştırıldığı, bu sebeple de bilgisizliğe mahkûm edildiği bir başka gerçektir. Çokça duyduğumuz dezenformasyon ve manipülasyon kavramları tam da bu "bilgi"nin yani aslında bilgisizliğin merkezinde durmaktadır.

Sınıflı bir toplumda her şeye yön veren ve ona gerçek anlamını kazandıran şey sınıf mücadeleleridir. Sınıf mücadelesi, meselelere sınıf konumundan bakmayı ve sınıf çıkarları ile birlikte düşünmeyi de gerektirir. Bu durum bilgi, bilim, teknoloji vb. için de geçerlidir. Bir tarafta gerçeğin bilgisine dayalı bir tutumun diğer tarafta dezenformasyon ve manipülasyonun yoğunlaşması tam da bu sınıf çıkarları ile ilgilidir. Bilgiye yaklaşım bir sınıf tutumudur ve her sınıfsal tutum kendine uygun bir bilgi teorisi ve ideoloji geliştirir. Bu sebeple örneğin komünistler "gerçekler devrimcidir" der ve mücadelelerini gerçeklere dayandırmaya çaba harcar. Egemen sınıflar ise gerçekleri gizlemenin ve manipüle etmenin peşindedirler. Çünkü o gerçek sınıflı toplumların bir gerçeğidir; sınıf mücadelesini kontrol altında tutabilmek ve daha da önemlisi proletarya diktatörlüğünü engelleyebilmek için diğer tüm mücadelelerin yanında "bilgi" alanında

da kapsamlı bir savaşa tutuşmaları gerekir. Tam da bu noktada proletaryanın ve komünistlerin stratejik bir üstünlüğü vardır; üzeri ne kadar örtülse de gerçeğin tekrar tekrar ortaya çıkması kaçınılmazdır. Çünkü o gerçek maddenin gerçeğidir; ne madde ne de hareket yok edilebilir. Bu nedenle maddenin hareket yasalarına uygun olarak geliştirilen bir bilgi teorisi, ideoloji ve sınıf mücadelesinin zaferi de kaçınılmazdır. Ancak bu nihayetinde böyledir; proletaryanın stratejik üstünlüğü egemen sınıfların taktik üstünlüğünü ve toplum üzerindeki ideolojik hakimiyetini kendiliğinden ortadan kaldırmaz. Üretim araçları üzerindeki hakimiyet, teknoloji ve "bilgi" üzerinde de bir hakimiyet demektir ve bu güç, egemen sınıfların çıkarlarına uygun olarak işlev kazanmaktadır. Dolayısıyla "bilgi"nin, teknolojinin, internet veya akıllı telefonların bütünde nereye hizmet ettiği, hangi ideolojiyi güçlendirdiği sorgulanmalı ve bu alanda gerçeğin bilgisine dayalı alternatifler geliştirilmelidir. Başka bir ifadeyle proletaryanın bu alandaki savaşımı, egemen sınıfların üstünlüğünü yenebilecek şekilde silahlanmalı ve taktikler geliştirmelidir. Bu çoğu zaman biçimsel olarak aynı silahları kullanmayı gerektirse de...

Gerçeğin bilgisi ve bu bilgiden ortaya çıkan bilincin kitlelere taşınmasında, komünistlerin en önemli araçlarından biri -en geniş adıyla- yayınlardır. Bu yayınlarda gazete, dergi, kitap, broşür, bildiri ve günümüzde en yaygın araç olarak internet yayınları olarak somutlanabilir. Kuşkusuz komünistlerin proletarya ve halkı bilinçlendirme noktasındaki araç ve yöntemleri bunlarla sınırlı değildir. Diğer yandan en geniş kitlelere ulaşmanın, doğru bilgi ve bilinci en yaygın biçimde halka taşımanın tartışmasız araçları da bunlardır. Komünist hareketin tarihine baktığımızda bu tarihin tam da komünist yayınlara iç içe, onunla birlikte gelişen bir tarih olduğunu görürüz. Bu tarih, komünist ideolojinin oluşumu, gelişimi ve başta proletarya olmak üzere halk kitlelerine malolmasının da tarihidir. Lenin yoldaşın belirttiği "kolektif propagandist, kolektif ajitatör ve kolektif örgütlen-

yici" tanımı, gazetenin komünist örgütlenmeyle ilişkisine de ışık tutmaktadır. Bu komünist propaganda, aynı örgütlenme biçimlerinde olduğu gibi legal ve illegal biçimlerle sürekildir; gelişimi veya gerilemesi de komünist hareketin kendisiyle paraleldir.

MERKEZİ-KOLEKTİF FAALİYET VE KOLEKTİFİN YAYINI OLABİLMEK

Bu bakış açısını bugünkü komünist propagandamız ve bunun en önemli aracı yayınlarmız üzerinden tartışmak zorundayız. Bu nedenle daha somut ve özel tartışmalara yer vermek yerinde olacaktır. Bu tartışmalardan en başta geleni yayınlarmızın kolektif niteliği başka bir ifadeyle ne düzeyde kolektif yayını olabileceği konusudur. Öncelikle kolektif tanımımıza dair bir şeyler söylemek gerekir. Kolektif dediğimiz proletaryanın öncü müfrezesi KP'dir. KP, aynı proletaryanın sınıf konumunda olduğu gibi kendi üretimi ve işleyiş mekanizmaları ile kolektif bir yapıdır. Bu nedenle kolektivizm en başta proletarya ve onun komünist hareketine dayanmak zorundadır. Proletarya, kendisiyle birlikte devrimden çıkarı olan tüm sınıf ve tabakalar yani halk içerisinde önder bir sınıftır; bu sınıfsal önderliğin öncü örgütlenmesi de kuşkusuz KP'dir. Dolayısıyla KP'de tanımladığımız kolektif yapının kendisi de proletarya ve halkta gelişmek; faaliyetlerinin merkezine sınıf çelişkilerinin örgütlenmeyi koymak zorundadır. Proletarya ve halktan KP'ye; KP'nin faaliyetlerinden komünist yayınlara kadar var olan bu ilişki doğru kurulduğunda yayınlarda özgülündeki kolektif nitelik tartışması da doğru bir zemine oturtulabile-

cektir. İşte bu noktada komünist önderliğin, tüm alan ve faaliyetlere, ona paralel olarak da komünist yayınlara önderliği birbirini tamamlayan bir bütünlük kazanacaktır.

Bugün söz konusu bütünlükte çeşitli uyumsuzluklar ve kopukluklar mevcut ise bunu en başta kolektif yönelimimizdeki eksiklikler üzerinden ortaya koymamız gerekir. Üzerinde yükseldiğimiz toplumsal sorun ve çelişkiler, yönelim gösterdiğimiz gündemler ve en önemlisi belirlediğimiz hedefler birbirinden farklı ise ne kolektif bütünlük sorunu ne de yayınlarmızın kolektif niteliği sorunu ortadan kalkacaktır. Bu bakımdan yayının niteliği tam da kolektifin gerçekliğinin bir yansımasıdır. Diğer yandan yayınlarmızın içeriği kolektifi tam olarak yansıtmamakta; ondan yeterince beslenmemekte ve onu yeterince güçlendirmemektedir. Bu durumda yayınlarda, içinde bulunan yönelim ve

ÖZGİSİNE SAHİP KOLEKTİF BİR YAYIN ÖRGÜTLEYESİDİR

çalışmalardan; kolektifin ve her bir alanının o günkü ihtiyaçlarından ziyade daha teorik ve genel konularla sınırlı kalmakta özellikle kolektif örgütleyici özelliği geri planda kalmaktadır.

Kolektif yapı, sosyo-ekonomik analizi ve devrim stratejisine uygun olarak kendi içerisinde esas-tali ayrımlarına sahip çeşitli sınıf çelişkileri, mücadele alanları ve örgüt biçimleri üzerinde yükselir. Bu her bir alan ve mücadelenin kendi özgünlükleri olsa da genel strateji ve taktikler esas hedeflerde birleşmeyi sağlar. Bu aynı zamanda farklı düzeydeki çelişki ve örgütlenme biçimlerinin ana strateji ve taktiklerde, politik olarak merkezileştirilmesidir. Kolektif yayının esas rolü işte bu merkezileşmenin üzerinde yükselir; yükselmek zorundadır. Bu durumda yayın, kolektifin her bir alan ve faaliyetini bu merkezi yönüyle kavrayacak, kavrayacak ve işleyecek bir araç olmak zorundadır. Genel politik yö-

nelimleri her bir yerel faaliyete uyarlayacak olan da her bir özgün faaliyeti genel politikaya bağlayacak olan da bu merkezi niteliklerdir. Bunun tek başına ve esasta yayın aracılığıyla değil kolektifin önderliği ve yönetici mekanizmalarının müdahalesiyle sağlanacağı açıktır. Bu nedenle yayın tam da bu önderliğin ve müdahalenin bir aracı olarak işlevlendiğinde kolektif niteliği gelişme gösterecektir. Yayın, genel politik yönelimlerin merkezi bir ifadesi olduğu kadar halihazırda yürütülen faaliyetlerin, yerel gündemlerin de özgün bir ifadesi olmak zorundadır. Daha açık ifade etmek gerekirse yerel faaliyetlerle kurduğu ilişki; bu alanlardaki sorun, gündem ve çalışmalara teorimiz, merkezi politika ve anlayışlarımız üzerinden katkı sunan, yol gösteren bir özellik göstermelidir. Bu yönüyle kolektif yayın, yerel değil merkezidir. Onun kolektif gücü, merkezi olanı yerele taşıma; yerel olanı merkezi olanla ilişkilendirme yetisindedir.

YAYININ ANLAŞILIRLIĞI VE HEDEF KİTLELERE HİTAP ETME SORUNU

Sıklıkla karşılaşılan tartışmalardan bir diğeri, yayının halka hitap etmediği ve halk tarafından anlaşılmadığıdır. Çoğunlukla teori, analiz ve politik makalelerden oluşan; kullanılan dil, kavramlar ve anlatım boyutuyla "ağır" bir özellik gösteren bir yayının halkın her kesimi tarafından anlaşılabilmesi doğaldır. Peki, bu durumu nasıl anlamak ve ne sonuç çıkarmak gerekir?

Soruna öncelikle yayının bu yöndeki eksiklikleri pence-resinden bakalım. Yukarıda ortaya koyduğumuz 'genel, te-

orik ve kavramsal' kalma probleminin özünde aslında yine kolektifin faaliyetlerinden, kitle çalışmalarından ve somuttan kopukluklar bulunmaktadır. Yayını oluşturan yazıların kolektifin muhatap olduğu somut sorun ve ihtiyaçlardan yola çıkmadığı, bunlara dair yeterli bilgi ve somut veriye sahip olmadığı koşullarda ortaya çıkan yazınsal ürünler de 'genel' kalma sorunuyla karşılaşmaktadır. Çünkü bu durumda somut hareket ve ihtiyaçtan beslenmeksizin, tabiri caizse 'ortaya' bir teori ve anlayış konmaktadır. Hatta bazen ortaya konan fikirler gerçeğe hitap etmemekte, bu nedenle de öznesiyle; kolektifin faaliyetleri ve hedef kitlelerle buluşamamaktadır. Bu durumda Mao yoldaşın 'basmakalıp parti yazıları' olarak tariflediği bir gerçeklik oluşabilmektedir.

Mao yoldaş "Basmakalıp Parti Yazılarına Karşı Çıkalım" başlıklı makalesinde, öznelcilik ve sekterizmle ilişkilendirerek bu yazım tarzına karşı belli başlı suçlamaları ortaya koyuyordu. Bu suçlamalar, boş laflarla sayfa doldurmak; gösterişçi bir tutumla yazı kaleme almak; okurları düşünmemek; yavan bir dile sahip olmak; sunulmaya değer olmayı sunmak yani sorumsuz olmak; partiyi zehirlemek ve devrimi tehlikeye düşürmek; yaygınlaştığı takdirde ülkeyi ve halkı yıkıma sürüklemek olarak ifade edilmişti. Mao yoldaşın yine bu suçlamalar karşısında ortaya koyduğu kurallarla birlikte düşündüğümüzde özünde aynı sorun ve tartışmaların kolektifin yayını için de geçerli olduğu belirtilmelidir. Bu sorun kuşkusuz kolektifin ve özelde ise gazetede çalışan yoldaşların yazınsal üretim kapasitesiyle de ilgilidir. Bu kapasite sorunu; teorik birikim ve özellikle kitle çalışmaları nezdindeki pratik deneyim yönleriyle ele alınmak zorundadır. Bu kapasitenin artırılması ve niteliğinin yükseltilmesi yine kolektif bir sorundur ve asla üstünden atlanmamalıdır.

'Genel, teorik ve kavramsal' olana şimdi bir de diğer pencereden bakalım. Açıklamaya çalıştığımız gibi merkezi kolektif yayının genel teorisi, ideolojiyi, merkezi politika ve anlayışları işlemesi; her meselede buna

paralel içerikler oluşturması doğaldır. Mao yoldaş bunu şu şekilde ifade eder: "Gazetelerin rolü ve gücü, parti programını, parti çizgisini, partinin genel ve özel siyasetlerini, görevlerini ve çalışma yöntemlerini kitlelere en çabuk ve en yaygın biçimde ulaştırabilme yeteneğinde yatar." (Şansi-Suyuan Gazetesi'nin Yazı Kuruluyula Bir Konuşma) Çünkü o herhangi bir gazete olmadığı gibi yerel bir gazete de değildir. O kolektifin gazetesidir; en nihayetinde kitlelere kolektifin program ve amaçlarını taşımak; demokratik halk devrimi, sosyalizm ve komünizm propagandası yapmak, bunun bilincini taşımakla yükümlüdür. Bunu yaparken önemli olan, ne kadar gerçeğe uyumlu olduğu ve o gerçeğe ne kadar tesir edebildiğidir. Örneğin, fabrikadaki işçinin ekonomik-demokratik mücadelesi söz konusu ise yayını kuşkusuz o somut sorun özgülünde sınıf sendikacılığı ilkelerini işleyecek ve propaganda edecektir. Bu, propaganda tam da öncü işçileri eğitmeye hizmet edecek ve aynı zamanda kolektifin işçiler içerisindeki özneleri tarafından sınıfın eğitiminde kullanılacaktır. Bu ilke, anlayış ve politikaları somut ilişkilere taşıyacak, onu bu ilişkiler içerisinde daha somut ve ayrıntılı bir biçimde tanımlayıp uygulayacak olan da yine bu kolektif yapı ve onu oluşturan özneler olacaktır. Bu her bir sorun ve konuda böyledir. Söz konusu canlı ilişkiler kurulduğunda ve kolektif mekanizmalar aracılığıyla yayına taşındığında, yine yayın kendini bu canlı ilişkilerin içinde üretebildiği oranda durum olumlu yönde farklılaşacaktır. Aynı 'kitlelerden kitlelere' anlayışında olduğu gibi yayının sunduğu perspektifler de daha somut, daha yaratıcı ve gerçeğe hükmeden bir karakter kazanacaktır. Yayın mücadelemizin ruhunu taşıyacak, daha etkili ve çarpıcı bir içerik kazanacaktır. Ancak hiçbir durumda merkezi kolektif yayın, tek tek meselelerin veya birbirinden kopuk olguların bir aynası olmayacaktır. O tekil bir meseleyi bile bir anlamda genelleştirerek; yani sınıflar mücadelesi penceresinden ve yukarıda belirttiğimiz programatik hedeflerden doğru ele alıp işleyecektir.

KİTLE ÇİZGİSİ VE İLERİ KİTLELER

İşte burada hedef kitleler tartışması ortaya çıkmaktadır. Kolektifin faaliyetleri nezdinde hedef kitleleri genel ifadelerle belirtecek olursak şu başlıklar ortaya çıkacaktır: İşçiler, yoksul köylüler, ezilen Kürt kitleler, emekçi ve ezilen kadınlar, kır ve kent yoksulları, halk gençliği vs. Ancak tüm bu belirlemeler halen genel bir içerik barındırır. Bunun hangi zamanda, yerde, pilot bölgede, merkezi veya yerel politikada, dönemsel ve taktiksel hedefte; yani daha dar ve somut olarak nasıl tanımlanacağı kolektifin politik-örgütsel değerlendirme ve kararlarına bağlı kalacaktır. Aksi halde halktan on milyonlarca insanı kapsayan bir hedef kitle tanımı yapılmış olur ki bu pratikte hedefsizlikle aynı anlama gelecektir. Ya da dört bir yana yumruk sallama hastalığı gelişecektir. İşte kolektifi bu hedefsizliğe; aynı anlama gelmek üzere kitle kuyrukçuluğu ve kendiliğindencilğe düşmekten alıkoyan anlayışlarımızdan biri kitle çizgisidir. "Kitlelerden kitlelere" bu çizginin temel perspektifidir. Bununla bağlantılı olarak sürekli "ileri kitleleri esas almak, orta kesimi kazanmak ve geri kesimi tarafsızlaştırmak"tan bahseder ve yayının ileri kitlelere göre çıkması gerektiğini vurgularız. Peki kimdir bu ileri kitleler? Çıkarları ve istemleri ileri/devrimci bilinçle örtüşen ve bununla birleşmeye yatkın kesimler ileri kitleleri oluştururlar. Bu bir anlamda toplumsal mücadelede aktif kesimleri bir anlamda da örgütlü ve örgütlenmeye yatkın kesimleri tanımlar. İleri/devrimci bilincin ve mücadelede aktif kesimlerin gelişim seyri döneme ve harekete bağlı olarak görece değişiklik arz edebilir. Ancak her durumda devrimin ve kitlelerin o günkü durumuna göre ileri, orta ve geri kitleler tanımlaması yapılabilir ve yapılmak zorundadır. Bu tanımlamaya uygun olarak da çalışmalar yönlendirilmeli, yayının da hedef kitlesi net olmalıdır.

Eğer kolektif yayını ileri kitlelere dahi hitap etmiyor, onlar tarafından anlaşılıyorsa ortada ciddi bir öznellik olduğu, kitle çizgimizin kavranmadığı belirtilmeli ve bu sorunun kolektifçe üzerine gidilmelidir. Fakat bu hitap ve anlaşılabilirlik sorunu başka nedenlerden kaynaklanıyorsa bunlar açığa çıkarılmalı ve özenli bir yaklaşımla değişmesi sağlanmalıdır. Örneğin yayınlarmızdaki dil ve anlatım sorunları reddedilemeyecek bir gerçektir. Anlatılan konu ve kullanılan kavramların 'genel, teorik ve kavramsal' olmasından ziyade anlatılmaya çalışılan konunun anlaşılır ve

kavratıcı bir biçimde anlatılmama sorunu öne çıkmaktadır. Bu bazen kurgudan ve kompozisyonundan yoksunluk; bazen neyi öne çıkaracağını ya da nereye bağlayacağını bilememe; bazen teori ve anlayışlarımızın sığ bir tekrarı; bazen anlatım bozuklukları ve dilbilgisi hataları; bazen ise dizgi ve noktalama eksiklikleri olabilmektedir. Tek bir yazıda gereğinden fazla konuya değinmek ve yine gereğinden uzun paragraf ve cümlelere başvurmak bile başlı başına bir anlaşılabilirlik ve "ağır"lık sorunu ortaya çıkarmaktadır. Her durumda kendi içinde planlı, sistemli ve disiplinli bir yazınsal çalışmanın sağlanmadığı görülmektedir. Mao yoldaş "Gazete çıkartmak bütün diğer işler gibidir; iyi yapılacaksa, canlı olacaksa, ciddi bir şekilde yapılmalıdır." diyerek gazete çalışmasını, kitle çizgisiyle birlikte tartışmakta ve KP'nin kitle çalışmalarındaki ilke ve metotlarını gazete için de vurgulamaktadır. Doğal olarak gazetenin ve onu oluşturan yazıların niteliği, tam da bu ilke ve metotların uygulanmasında ortaya çıkan sorunlara ve yetersizliklere işaret etmektedir.

Hitap etme ve anlaşılabilirlik sorununun da ayrıca somut çelişkilerden yola çıkmanın ve bıkmadan, usanmadan kitlelere giderek onlarla tartışmanın önemine değinmeliyiz. Kitlelere hitap etme konusunda hem gazetemizin somut çelişkilerden yola çıkma çabasını hem de doğru kitlelere ulaşım ulaşılamadığımızı sorgulamalıyız. Anlaşılabilirlik meselesinde ise yukarıda belirttiğimiz sorunları dışarıda tutarak söyleyecek olursak kendi bilinç düzeyimize eleştirel yaklaşmalı, bunu yükseltmek için teoriye ve araştırma-incelemelere yönelmeliyiz. Ayrıca gazetemizi taşıdığımız kesimlerin bilinç düzeyini önemsemeli, gazetemizdeki görüşleri daha iyi kavrayabilmeleri için onlarla tartışma yürütmeli ve mümkün olduğunca bu kesimleri de okumaya ve araştırmaya sevk etmeliyiz. Bu çabanın özellikle toplumun bugünkü okuma alışkanlığı ve maruz kaldığı manipülasyon/dezenformasyon bakımından önemi tartışmasızdır. Hâkim kültür ve propagandanın etkisiyle geniş kitlelerde hatta ileri kitlelerde dahi ciddi bir bilinç bulanıklığı, meselelere yaklaşımda ve dilde farklılıklar mevcut durumdadır. Bu bulanıklığın giderilmesinde, gerici kültürel hegemonyanın kırılmasında hem yayınıma hem de bir bütün olarak kolektifimize daha büyük görevler düştüğü açıktır.

YAYINI BESLEMELİK VE A/P ARAÇLARINI ÇEŞİTLENDİRMEK

Yayının niteliğini tartıştığımız her

verde sorunu sınıf çelişkileri, somut gerçekler, kitleler ve kolektif ile tanımlamak zorunda kaldık. Bu bize yayının beslenmesi gereken ana noktaları da işaret etmektedir. Ancak bu beslenmenin yeterli olmadığı açıktır. Bu iki yönden böyledir. Bu yönlerden birisi, gazetede çalışan yoldaşlarla; diğeri ise önderlik mekanizmasından en alttaki örgütlülüklerine kadar kolektif yapının yayıncı kurduğu ilişkiyle ilgilidir.

İlkinde, gazete çalışanı yoldaşların teorik, ideolojik ve siyasi kavrayışı kadar pratik çalışmalarda özellikle kitle çalışmaları konusundaki deneyim ve birikimleri belirleyici bir yerde durmaktadır. Bu yoldaşların kitlelerden öğrenebilme konusundaki çabası, bu çabanın bir sonucu olarak edindikleri birikimler, gazete aracılığıyla kitleleri eğitebilmelerinin de öncelikli kuralıdır. Aksi halde "kapalı kapılar arkasındaki" bu yoldaşlar, kitleler ve pratik faaliyetler konusunda deneyimsiz "aydınlar" olarak kalacaklardır. Mao yoldaş bu deneyimsiz aydınlar için "çoğu zaman cahildirler" diyerek yayın alanında gelişme gösterebilen hastalığa da işaret etmekte, gazete çalışanlarına kitle çalışmalarına katılmayı öğüt vermekte ve bunu son derece önemli bir gereklilik olarak ifade etmektedir. Bu yapılamadığı zamanlarda ise kitle hareketlerine ilişkin birçok şeyi dinlemeyi, okumayı ve bu yöndeki malzemeyi inceleyerek deneyim kazanmayı önemle vurgulamaktadır. Bugünkü gerçeklikte yayın alanında çalışan yoldaşların kitle çalışmalarına katılma ve pratik deneyimlerini geliştirme olanağı kısıtlı olsa da hem pratikte hem de incelemede bu çabanın geliştirilmesi gerektiği açıktır. Kuşkusuz bunun için kolektifin de yayında çalışan yoldaşlara bu anlayışla yaklaşması ve şimdiki koşulları değiştirmenin yollarını araması gerekmektedir.

İkinci olarak, gazetenin kolektifin diğer alanları tarafından beslenmesi gerekliliği vurgulanmalıdır. Bu en başta kitlelerle yürütülen ilişkilerin, oradan elden edilen birikimin ve yine oraya taşınmak istenen bilincin bir ifadesi olmak zorundadır. Eğer gazete, kolektifin yönelim ve gündemlerini yansıtmıyor, pratik çalışmalarda yol gösterici bir özellik taşıyorsa bu, kolektiften beslenemediğinin de göstergesidir. Mao yoldaş, "Gazetelerimizi çıkartırken de sadece kapalı kapılar arkasında çalışan birkaç kişiye değil herkese, halk kitlelerine, bütün partiye dayanmalıyız." derken bu soruna işaret etmekte ve kitle çizgisinin gazete bürosunun çalışmalarına da uygulanması gerekliliğini

vurgulamaktadır. Bu, gazetenin kitle çalışmalarından beslenmesi, aynı zamanda buralara yönlendirilmesi ve bilgi akışının sağlanması demektir. Bugün özellikle "doğal muhabirlik" diye tarif ettiğimiz çalışmalara, röportajlara, gazeteyi çekici kılacak her türlü malzemeye duyulan ihtiyaç her zamankinden fazladır. Bunu sağlayabildiğimiz oranda gazete daha güçlü bir biçimde kolektifin yayını haline gelecek, kitlelerin ilgisini çekecek ve kolektifin çalışmalarında etkili bir araca dönüşecektir.

Son olarak ajitasyon/propaganda materyallerinin çeşitlendirilmesine değinmek yerinde olacaktır. Kolektif yayını ilgili tartışmaların ve ondan beklenen vasıfların bazısı gazete dışındaki materyallerin geliştirilmesiyle ilgilidir. Bu materyalleri bugün özellikle bildiri, broşür, bülten, duvar gazetesi üzerinden vurgulamak gerekirse de kitle çalışmasının ihtiyaçlarına ve kolektifin gelişme düzeyine bağlı olarak çok çeşitli de olabilir. Yerel gazete, radyo, sendika ve DKÖ'lerin yayınları gibi birçok araç komünistlerin öncülüğünde kitlelerle birlikte hayata geçirilebilecek örneklerdir. Bu sayede A/P faaliyeti daha etkili ve çeşitli bir karakter kazanabilecek hem içerik hem de hedef kitle boyutuyla merkezi-kolektif yayının karşılamadığı ihtiyaçlar giderilebilecektir.

Kolektif yayın üzerinden tartıştığımız her şeyin öz itibarıyla kullanılabilirlik her yayın aracını, özellikle internet yayını da kapsadığı unutulmamalıdır. Basılı yayının komünistlerin örgütlenme çalışmalarındaki önemi ve temel oluşturma özelliği devam etmekle birlikte bugün geniş kitlelere ulaşmada internetin çok daha etkili bir araç olduğu açıktır. Bugün özellikle internet yayınlarına yönelik yasak, kısıtlama ve kapatmaların yaygınlaşması da bununla ilgilidir. Hem basılı yayın hem de internet alanında kolektif yayını kitlelere ulaştırmak için her bir yol ve yöntemi geliştirmek zorunda olduğumuz ve bu iki yayın türünün birbirini beslediği unutulmaksızın kitlelere komünist bilinci taşımak için kendimizi geliştirmeli ve bu çalışmalarda ustalaşmalıyız. Egemen sınıfların teknoloji ve bilgi üzerindeki hakimiyeti, dezenformasyon ve manipülasyonu kitlelerin bilinci üzerinde de hâkimiyet kurduğu günümüz koşullarında kolektifin yayınlarının önemi daha da artmış durumdadır. Bu konudaki çizgi ve anlayışlarımızı paralel bu güncel ihtiyaç da görülmeli, daha nitelikli ve yaygın bir gazete için kolektif bir çaba harcanmalıdır.

'Kurtuluş Yok Tek Başına!'

Yurtdışı Hayalleri Üzerine...

Son yıllarda oldukça sık bir biçimde gençlerin "yurt dışı hayalleri"ne tanıklık ediyoruz. Zaman zaman bir sokak röportajında, bazen üniversitede yapılan sohbetlerde hatta bir ilkokul öğrencisinden bile "okumak için yurt dışına çıkmak istiyorum" sözlerini duyabiliyoruz. Faşizmin emekçileri, ezilenleri, kadın ve gençleri ağır bir saldırı cenderesine tabi tuttuğu, kitleleri geleceksizliğe mahkûm ettiği günümüz koşullarında oldukça "cazip" bir kurtuluş yolu olarak görülüyor yurt dışına çıkmak.

Bu tercihin veya istemin nedenleri arasında ekonomik ve siyasi durum belirleyici düzeyde. Bilindiği gibi AKP-MHP faşist bloğu girdikleri çok yönlü ekonomik-siyasi-askeri krizi emekçilere baskı, sömürü, yasak ve hak gasplarıyla fatura ediliyor. Gençlik bu durumdan dolaylı olarak etkilenirken ufukta bir gelecek değil ağır bir umutsuzluk ve geleceksizlik tablosu belirliyor. Bu noktada ilk göze çarpan genç işsizlik oluyor. Türk hâkim sınıfları ve dümendeki AKP-MHP bloğu "uzaya gitme" hayalleriyle uğraşadursun DİSK-AR verilerine göre Türkiye'de genç işsizlik oranı yüzde 43'e yükseldi. Bu da neredeyse her iki gençten birinin işsiz olduğu anlamına geliyor. AKP'nin "her şehre üniversite açtık" söylemleri, eğitilmiş nüfusta artan işsizlik rakamlarıyla boşa düşerken üniversiteler işsizlik ve geleceksizlik üretim tezgâhları olarak işlev görüyor. Anti-bilimsel, gerici bir içerikle sermayeyi beslemeye odaklı olarak teşkil edilen üniversite eğitiminden "nur topu gibi" bir işsizlik ve geleceksizlik çıkarken bunun egemenlerin hiç de umurunda olmadığını söylemek gerekiyor. Çünkü egemenler ve burjuva-feodal düzen açılan üniversitelerin inşaatından tutalım da yönetimine kadar rant ve kâr odaklı işleyen tezgahlarını oluşturmuştur.

"DAHA İYİ BİR GELECEK (!)"

Gençlerin yurt dışına çıkma istemlerine dair saha araştırmalarına göz attığımızda oranın oldukça yüksek olduğu göze çarpıyor. Yeditepe Üniversitesi ve MAK Danışmanlık iş birliği ile gerçekleştirilen "Gençlik Araştırması"nda 18-29 yaş aralığına çeşitli sorular yöneltilirken bu sorulardan biri de yurt dışı tercihlerine dair. "Bu ülkeyi yönetiyor olsanız öncelikle çözeceğiniz sorun ne olurdu?" soru-

yüzde 20,4'ü ise "diğerleri" cevabını verdi. (Cumhuriyet Gazetesi, Araştırmada çarpıcı sonuç: Gençler Türkiye'ye inancını kaybediyor)

Araştırmada gençlerin verdiği yanıtlar "gelecek" kaygısının yurt dışına gitme isteminde önemli bir etmen olduğunu gösteriyor. Her ne kadar araştırmada değinilmemişse de özgürlük, eşitlik ve insan hakları gasplarının özellikle gençlerin bu tercihlerinde önemli bir etken olduğunu belirtmek

SÖMÜRÜ HER YERDE, ÖZGÜR BİR GELECEK MÜCADELEDE!

Söz konusu mesele bağlamında esas yakalanması gereken halka gençliği yurt dışı tercihinin nedenin bir sistem sorunu olduğudur. Sömürüye, baskıya, eşitsizliğe dayalı emperyalist-kapitalist sistem dünyanın neresine gidilirse gidilsin varlığını sürdürmektedir. Türkiye gibi yarı-feodal yarı-sömürge ülkelerle karşılaştığımızda emperyalist-kapitalist merkezlerdeki sömürü daha da katmerlidir. Faşizm, burjuva demokrasisi maskesiyile her an emekçilerin ve ezilenlerin başına inmeyi bekleyen bir balyoz gibi hazır tutulmaktadır. Diğer yandan emperyalist-kapitalist merkezlerdeki ırkçılık ve mülteci karşıtlığı yeni bir "eşitsizliği" doğurmaktadır. Bu anlamıyla esas olarak geleceği, eşitliği ve özgürlüğü kazanmak için sistemin tümünden yıkılması ve yerine özgür, eşit ve adil bir düzenin kurulması hedeflenmelidir.

Yurt dışına gitme iste mi kolektif kurtuluşun ve özgürlükten ziyade bireysel kurtuluşu hedefleyen bir durumdur. Bu da yapısı gereği değişimden, mücadeleden yana tavır gösteren

halk gençliğinin dinamik karakterine uygun bir tutum değildir. Dünyanın her parçası emperyalist barbarlığın ve kapitalist sömürünün cenderesi altında açlık, yoksulluk, savaş, kan ve gözyaşlarıyla doludur. Öyleyse, bir avuç sömürücü asalağın gezegenin tüm zenginliklerine "çoğunluğun" emekleri üzerinden hükmettiği bu düzeni yıkmak için mücadele edelim. Umudu ve geleceği ancak mücadele ederek ve örgütlenerek kazanacağımız bilinciyle Gezi'de sistemi kahreden o sloganı tekrar haykıralım: "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!"

*Work and travel: ABD'deki alt sektörlerin sezonluk yükselen işçi açığını kapatmak amacıyla, 1961'den beri ABD Dışişleri Departmanı tarafından yürütülen programdır.

suna gençlerin 46,7'si gibi büyük bir oran işsizlik/istihdam sorunu cevabını verirken, yüzde 8,8 hayat pahalılığı yüzde 7,6'sı ise adalet cevabını verdi. "Eğitim veya iş amaçlı bir başka ülkede geçici süreli yaşama fırsatı tanınsa yurt dışına gitmek ister misiniz?" sorusuna gençlerin yüzde 76,2'si "Evet kesinlikle giderim" cevabını verirken, yüzde 14'ü ise "Evet ama ülkemde aynı şartları bulursam gitmem" cevabını verdi. Kalıcı olarak bir başka ülkenin vatandaşıyla verildiğinde "Evet terk eder giderim" diyenlerin oranı yüzde 64 olurken, sadece yüzde 14'ü "ülkemde kalırım" cevabını verdi. "Neden başka bir ülkede yaşarsınız" sorusuna ise gençlerin yüzde 59'ü 'daha iyi bir gelecek' cevabını verirken, yüzde 14,6'sı "Daha huzurlu hayat" yüzde 6'sı "adalet/eşitlik" ve

gerekiyor. Faşizmin her alanı tahakküm altında tutmaya yönelik politikaları, gerici-ırkçı ve ötekileştirici tutumu özeldir azınlık ve milliyetlere mensup gençliğin yönünü yurt dışına çevirmesine neden oluyor. Yine genç kadınlar hem ucuz iş gücü olarak görülmeleri hem de cinsiyet eşitsizliğine dayanan bu düzenden kaçışı "yurt dışına gitmek"te arıyor.

Çok belirleyici olmasa da gençlerin yurt dışı tercihlerinin gelişmesinde "work and travel"* programlarının payının olduğunu söylemek mümkün. ABD gibi emperyalist ülkelere öğrencilerle ucuz iş gücünü tahkim eden şirketler ve Türkiye'deki acenteleri, yurt dışına çıkan öğrencileri okullarının bitmesinin ardından bu ülkelere gitmesine zemin hazırlıyor.

Kadına Yönelik Şiddetin Kökenleri-I

Tüm toplumlarda ve bugün yaşamın her alanında kadına yönelik şiddetin varlığından bahsedip duruyoruz. Bu şiddetin kökenlerinden başlatılan tartışmalar da şiddetin aldığı biçimleri içine alacak şekilde ilerletilmeye devam ediyor. Tartışmalara kaynaklık eden olgular ise belli başlı sorular oluşturuyor. Bu sorular şunlardır: Kadına yönelik şiddetin kaynağı nedir? Erkekler neden şiddet uygulamaktadır? Kadın cinsinin tarihsel olarak ikinci plana itilmesinde şiddetin rolü nedir? Bütün bu soruların yanıtlarına baktığımızda ise incelenmeye muhtaç bir tablo ile karşılaşılıyor. Bunun için bütün bu soruların yanı sıra bugün sorulmaya ihtiyaç duyulan birkaç soruyu da biz eklemek istiyoruz. Kadına yönelik şiddetin tarihsel kökleri konusunda elimizdeki bilgiler nelerdir? Bu bilgiler bilimsel midir? Değilse neden bilimsel değildir? Kadına yönelik şiddet konusunda parçalı duran çok sayıda veri nasıl incelenmelidir? Bu soruları sormak zorundayız çünkü kadına yönelik şiddetin kökenleri konusunda bilimsel bilgiye dayanmayan çok sayıda görüş tek doğru olarak sunulmakta, kadın kurtuluş mücadelesine yön vermeye çalışmaktadır. Kısaca konumuza hangi sorularla başladığımızı ifade ettikten sonra bu konuyu tartışmaya neden ihtiyaç duyduğumuzu da açıklayalım. Tartışmamızın anlaşılması açısından hangi ihtiyacın ürünü olduğunu açıklamak faydalı olacaktır.

Kadına yönelik şiddetin tüm toplumlarda olduğunu, bugün de sistematik bir biçimde devam ettiğini ve aynı zamanda kadın hareketinin bu şiddeti durdurmak için çok çeşitli mücadele yöntemleri geliştirdiği biliniyor. Kitlesele kadın eylemlerinden, tekil öz savunma yöntemlerine, devletleri uluslararası sözleşme yapmaya zorlamaktan yasaları uygulamaya zorlamaya, halka sunulan çok çeşitli taahhütlerinin yerine getirilmesi için mücadeleden cezaların ağırlaştırılmasına, koruyucu tedbirlerin geliştirilmesinden caydırıcı cezaların artırılmasına, kadınların tekil erkekleri tüm kamuoyuna teşhir ve ifşa pratiklerinden erkeklerin kitle önünde şiddetle cezalandırılmasına, kadınları bilinçlendirme çalışmalarından erkeklerin eğitimi tartışmalarına kadar sıralamakla bitirilemeyecek çeşitlilikte mücadele yolu ve yöntemi deniyor. Bu deneyimler olumlu ve olumsuz yönleriyle kadınları gerçek kurtuluşa götürecek önemli dersler içeriyor.

Biz cinsiyet eşitsizliğine karşı mücadelede edinilen deneyimlerin neredeyse tamamında sorunun kaynağına ilişkin birçok yanlış anlayış olduğunu ve geliştiğini görüyoruz. Yanlış anlayışlara karşı ideolojik mücadelenin asla aksatılmaması gerektiğine inanıyoruz. Bu sebeple kadına yönelik şiddetin kaynağını, sorunun niteliğini ortaya koymak açısından inceliyor ve yanlış anlayışlarla mücadele kapsamında irdeliyoruz. Çünkü yanlış anlayışların temelinde yatan eksiklik sorunun kaynağının doğru tespit edilememesidir. Örneğin, kadın hareketi çok kitlesele, yer yer çok "militan" bir hatta otursa da gerçek anlamda sonuç alınmadığı görülmektedir. Bunun nedenini, sorunun kaynağını doğru kavrayamaktan doğan düşmanını doğru tespit edememe ve düşman gerçekliğine uygun mücadele stratejisi belirleyememe olarak koyuyoruz.

Bu mücadeleler neden yeteri kadar sonuç vermemektedir? Ya sorunun kapsamı mücadelenin niteliğinden çok daha büyüktür ya da kadına yönelik şiddet sorunu "çözülemez" bir çelişkidir. Kadına yönelik şiddet ortadan kaldırılacak nitelikte bir çelişki ise "bunca" direniş neden sonuç vermemektedir, sorunun yanıtlarını arıyoruz. Sorunun niteliğini ortaya koyarken de çözülebilir olduğunu ve nasıl çözülebileceğini açıklamaya çalışacağız. Aynı zamanda kadına yönelik şiddetin niteliği doğru kavranmadığı için çok "ciddi" mücadeleler veren anlayışların aslında kadına yönelik şiddeti nasıl "çözülemez" bir sorun olarak kavradıklarını da ortaya koyacağız. Yani kadına yönelik şiddetin kökenlerini ortaya koyarken en çok ihmal edilen kadın kurtuluşunun; proletaryanın ve insanlığın kurtuluşu ile bağlarını tartışmayı hedefliyoruz.

KADINA YÖNELİK ŞİDDETİN KÖKENLERİNİ TARİHSEL DİYALEKTİK MATERİYALİST YÖNTEMLE İNCELEYELİM!

Bilindiği gibi kadına yönelik şiddetin kökenlerine ilişkin yapılan araştırma ve incelemelerin ağırlıklı çoğunluğunda 'erkeklik' ve 'kadınlık' olguları tarif edilmekte; şiddet eğilimli olmanın erkek olmakla doğuştan, biyolojik, genetik vb. olduğu sonucu üzerinden değerlendirmeler yapılmaktadır. Peki bu doğru mudur; bu gibi belirlemeleri doğru kabul etmek kadın kurtuluş mücadelesinde ne gibi sonuçlara yol açmaktadır? Ayrıca gerçek bilgiye nasıl ulaşılabilecektir?

Doğru bilgiye ulaşmada ele alınması gereken ilk olgu yöntem sorunudur.

Yanlış anlayışların gelişmesi yanlış yöntemle dayanmaktadır. Herhangi bir olgunun incelenmesinin hangi yöntemle yapıldığı bilimsel bilgiye ulaşmada temel kıstastır. Doğru yöntemle incelenmeyen hiçbir "şey"den gerçek bilimsel bilgiye ulaşılamayacağı ise kesindir. Bilgiye ulaşmada tüm türev "açılımlarına" rağmen iki yöntem bulunmaktadır bu yöntemler iki ayrı dünya görüşüne dayanmaktadır. İki dünya görüşü iki karşıt sınıfın dünya görüşünü temsil etmektedir. Birinci yöntem metafizik yöntemdir. Metafizik yöntem şeyleri tarihsel ve toplumsal hareketleri içinde değil tarihsel ve toplumsal hareketinden bağımsız 'düşünceye' dayalı, ruhani bir olgu olarak ele alıp "incelemektedir". İkinci yöntem ise tarihsel diyalektik materyalist yöntem şeyleri tarihsel ve toplumsal hareketi içinde inceleyerek somut durumunun somut tahliline varmaktadır. Başka bir deyişle maddenin hareketini incelemektedir.

Hüküm süren kimi anlayışlar üzerinden yöntem konusunu sınırlı da olsa açmak faydalı olacaktır. Çokça kabul gören dikkat çekici yanlış anlayışlar şöyledir: "Kadın doğası gereği barışçıldır, kadınlar şiddet karşıtıdır, anasoylu dönemde şiddet yoktur uzlaşma vardır, erkek doğası gereği iktidar düşkündür, şiddet yanlısıdır vb." Bunlar çoğaltılabilir. Bu bilgiler doğru mudur? Kadını ve erkeği toplumsal ve tarihsel koşulları içinde incelemeyen, insanın gelişiminin bir hareketi olduğunu kavramayan, kadının ve erkeğin ve bir bütün yaşamın ilk ortaya çıkışı ve gelişiminin ana öncüllerini belirleyemeyen, o günden bu yana hep aynı varlıklarıyla bulunduğu anlayışına dayanarak sunulan bu bilgiler gerçeği yansıtmakta mıdır?

Görülmektedir ki konuya kadının ve erkeğin "doğası" denilerek kişide doğuştan var olduğu düşünülen kadın ve erkek kimlikleriyle başlanmaktadır. Bu "doğa" denilen kavramın içi, kadının ve erkeğin "yapan" edimler olduğu görüşü ile doldurulmaya çalışılmaktadır. Bu edimlerin olumlu anlamda kullanılanları kadına, olumsuz anlamda kullanılanları ise erkeğe bahşedilerek kadın ve erkek doğası tarif edilmektedir. Emekçilik, sevgi doluluk, barış yanlılık vb. kadına atfedilirken savaş düşkünlüğü, bencillik, egoistlik ve narsistliğin erkeğin kimliğinde olduğu savunulmaktadır. Kadına yönelik erkeğin şiddeti, kendi doğasından gelen içgüdüsel bir eylem olarak tarif edilmeye çalışılmakta, kadın ve erkek

içinde yaşadıkları toplumsal ilişkilerden yani üretim ilişkilerinden koparılmakta, içinde yaşanan sistemden bağımsız değerlendirilerek kadına yönelik şiddetin kökeni tekil erkeğin vandallığına bağlanmaktadır. Daha ileriye gidersek erkeğin vandallığının kökeni de vahiy yoluyla indirilmiş olgularda aranmaktadır. İşte böylesi anlayışlara metafizik yöntemle yapılan "inceleme"ler yol açmaktadır.

Metafizik yöntemin, insanın ilk andan itibaren bugünkü gibi var olduğundan yola çıkarak olguları açıklamaya çalıştığını söylemiştik. Örneğin; metafizik "şefkat" kavramının bir hareketi olduğunu kabul etmez, insanın üretim ilişkileri içinde gelişen hareketinin sonucu olan bilince bağlı olarak gelişim gösterdiğini anlayamaz, açıklayamaz. Şiddet, şiddet karşıtlığı ya da şiddet yanlılığı gibi olguların da yine bu hareketin bir ürünü ve gelişimi olduğu sonucuna varamaz. Bu sebeple de kadın ya da erkek herhangi bir cinsin başından itibaren bu edimlerin ya sahibi ya da sahibi olmadığı şeklinde tanımlar getirir. Bu sebeple de kadına yönelik şiddeti, tekil erkeğin bireysel eylemi olarak anlamakta, verili koşullarda kadını ve erkeği var olan toplumsal koşullara hapseden sistem olgusu anlaşılmamaktadır. Bu durumda da kadın mücadelesi bu kısır döngünün etrafında dolaşarak durmaktadır. Ayrıca gerçek düşman kimdir sorusuna bilimsel bir yanıt verilememektedir.

Tarihsel diyalektik materyalist yöntem ise bütün bu edimlerin oluşum sürecini, insanın kimliğini, toplumların hangi gelişim yasalarına dayandığını açıklamaktadır. Bugün insanlığın edimleri haline gelen olguların bütün insanlığın malı olmakla birlikte üretim ilişkileri içerisinde gelişen eylemlerinden ileri geldiğini belirtir. Bu eylemlerden doğan deneyimlerin algısal bilgiden kavramsal bilgiye, daha yetkin bir bilinçle ilerleyen yeni eylemlerinin yeni bilgiye ve daha üst düzeyde başka bir bilince doğru ilerleyişinin bir ürünü olduğunu açıklar. Özetle elimizdeki yöntem ya bizi doğru bilgiye götürmektedir ya da doğru bilginin karartılmasına, tahrif edilmesine... Nihayetinde her koşulda elde edilen bilginin bir sınıfın çıkarına göre dizayn edilen bir dünya görüşüne hizmet ettiği açığa çıkmaktadır.

Devam edecek...

Peker'in Konuşmasının Anlam ve Önemi – III

Proletaryanın kendi kızıl bayrağı vardır. Hiçbir faşist burjuva-feodal klikle yan yana gelmez. Birkaç kırıntı uğruna düşmanlarının bayrağı altına girmez. Düzen muhalefeti, AKP karşıtlığı üzerinden tüm sınıf ve tabakaları kendi saflarına toplama politikası izliyor. Uzun yıllar AKP'nin devlet adına halka zulüm uygulaması, geniş halk kesimlerinin de tepkisini AKP'ye yöneltmesi anlaşılır bir durumdur. AKP kendi meşrebince hâkim sınıfları temsilen devlet politikalarını hayata geçirmiştir. Dolayısıyla AKP karşıtlığı devlet karşıtlığı ile birlikte yapılmadığı sürece sorunun esas faili aklanmış olacaktır. Komünistler için asıl olan hâkim sınıflara ve onların baskı aygıtı devlete karşıtlıktır. Komünistler AKP'nin hayata geçirdiği politikaların devlet politikaları olduğunu da hiçbir zaman unutmazlar.

Yaşanan ekonomik sorunlar, burjuva ekonomistlerin ve siyasetçilerin bile dile getirdiği gibi AKP ve Erdoğan'ın "yanlış" politikaları nedeniyle değil burjuva-feodal sistemin ekonomik karakteri nedeniyle. Emperyalizme bağımlı komprador ekonomik yapı sürdükçe, başta işçi sınıfı ve köylülük olmak üzere tüm emekçilerin açlık ve sefaletin son bulmayacağını tersine artacağını ısrarla vurgulamalıyız. Diğer yandan güncel sorunlarla stratejik perspektif arasında canlı bağlar kurulmalıdır. Eğer bu yapılmaz, işçi sınıfı ve halk süreçte bir politik güç olarak ağırlığını hissettiremez ise AKP/Erdoğan gitse bile ekonomik ve siyasi koşullar değişmeyecektir. Bir psikolojik deşarj olarak hükümet değişiklikleri halkın kendini iyi hissetmesine sebep olabilir yine aynı hatta belki daha ağır koşullar hüküm sürmeye devam edecek; halk burjuva-feodal sömürü düzenin acımasız çarkları arasında ezilmeye devam edecektir. Komünistler önderliğinde başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi ve ezilenler ehven-i şer için değil kendi çıkarları ve kurtuluşları için dövüşmek zorundadır. Komünistler bu perspektifle çalışır.

Burjuva-feodal düzenin muhalefetteki faşist kliği kendi çıkarlarını tüm halkın çıkarıymış gibi göstermeye çalışıyor. Bunu yaparak sisteme karşı halkta birikmiş tepkiyi de kendi iktidar mücadelesine kanalize ediyor. Burjuva-feodal kliklerin büyük çoğunluğu muhalefette bir klik etrafında ittifak oluşturmuş ve AKP sonrasının planlarını, pazarlıklarını yapmaktadırlar. Muhalefetteki faşist kliğin motor gücü olan CHP, reformistleri, solcuları, Kürtleri hatta devrimcilerin bir ke-

simini dahi kendi ittifakları etrafında toplamaya, AKP'ye karşı yürüttükleri mücadeleye katmaya çalışmaktadır. Bu kesimleri kendi saflarına çekebilmek için Aydınlanmacı ideolojik söylemler de yaygın biçimde kullanılmaktadır. Tarihsel ilerlemeci bir bakış açısı ile dinci gericiğin yani AKP'nin iktidara geldiği yıllardan bu yana, siyasal İslamın inşa edilmekte olan rejiminin, kapitalist devletin temel işleyiş biçimlerini ve ilkelerini adım adım yıktığı* iddia edilmektedir. Dolayısıyla dinci gericiğin bu saldırısına karşı tüm ilericiler ve demokrasi güçlerinin birleşmesi gerektiği propaganda edilmektedir. Elbette bu söylemi dikkatli okuyanlar, bu teorinin burjuva devleti olumladığını ve değneği hâkim sınıf kliklerinden birine büktüğünü görecektir. 'Dinci gericilik' öcüsüyle faşist burjuva-feodal devlet savunusu yapılmakta ve halk güçleri oraya çağrılmaktadır. Bu CHP'nin de niteliğine uygun olarak halka karşı kurulmuş tuzak bir politikadır. CHP'nin bunu yapmasında çok şaşılacak bir durum yok-

tur. Ama reformistlerin, devrimcilerin bir kesiminin bu teoriye teşne olmalarına ise söylenecek sözler vardır.

Komünistler için politik ilericiliğin ve gericiğin kıstası sınıfsal konumdur. Ne din ne de tarihsel olarak 'ileri' olmak politik ilericiliğin veya gericiğin kıstası olamaz. Bu anlamıyla komünistler meselelere bir burjuva ideolojisi olan Aydınlanmacılık perspektifinden bakmazlar. CHP sisteminin faşist bir partisidir. "Dinci gericilik", "dinci faşizm" kodlaması ile CHP ile ittifak yaparak faşist düzene karşı mücadele ettiklerini düşünenler ancak hayâl görüyorlardır. Sistemin temel kurucu unsuru olan bir parti ile sisteme karşı mücadele ettiklerini savunanlar en-

hafifiyle kendilerini ve halkı kandırmaktadırlar. Solcuların, reformistlerin ve bir kısım devrimci yapıların ilericilik-gericilik kıstaslarının yanlışlığı ise onları sınıf işbirlikçiliğine sürüklemekte, faşist bir partinin yörüngesine girilmesine sebep olmaktadır. Bu aynı zamanda devletin, sistemin restore edilmesine payanda olmak demektir.

Bazı devrimci çevrelerin bu tutumlarına teorik kılıf uydurma çabalarını da görmek mümkündür. Örneğin, İstanbul yerel seçimlerinde devrimci bazı çevrelerin tavrı ibretlidir. Bu sınıf uzlaşmacı politikayı ne yazık ki devrimci çevrelerden savrulanlar olmuştur. Reformistler zaten CHP ile yan yana olmakta herhangi bir beis görmemektedir. Onların karakterine uygun bir tavidir! Önümüzdeki süreçte de bu uzlaşmacı politikaların hayat bulması güçlü olasılıktır. S. Peker'in ifşaatı sonrası temiz siyaset söylemleri etrafında devleti merkeze almayan, faşizmi salt "dinci faşizm", "dinci gericilik" olarak açıklayan yaklaşımlar da

böyle ele alınmadığında sisteme hizmet edileceğini anlatacaklardır.

Komünistler için devletin reorganize edilmesi, yıpranmış devlet işleyişinin düzeltilmesi gündem olamaz. Bilakis devletin ve kurumlarının krizinin derinleşmesi için çalışırlar. Yine komünistler bilir ki tüm çürümüşlüğüne rağmen bu sistem kendiliğinden yıkılmaz. Onun için politik öznenin önemine de vurgu yaparlar. Hâkim sınıfları, sistemi ve devleti politik çalışmalarının hedefine koyan politik özne bu yozlaşma, çürüme, mafya ve çeteleşmeye karşı mücadeleyi de devrim mücadelesinin bir parçası olarak hedefler. Bu sistem yıkılmadığı sürece çeteleşme-mafyalaşma, yozlaşma, yolsuzluğun yeniden ve yeniden üretileceğini halka anlatırlar. Hâkim sınıfların muhalefetteki kliğinin sahte "demokrat" görünümünün ancak hükümete gelene kadar olduğu defalarca kez yaşanarak da öğrenilmiştir. Devrimle; sistemin kendisi ve tüm çürümüşlüğüyle onun parçası

sınıf işbirlikçiliğinin ürünüdür. Çürümüş olan sistemdir, devlettir... Gerici olan burjuva-feodal sistemin bizzat kendisidir.

Burjuva-feodal faşist partilerin muhalefetteyken "demokrat" kesilmesi ve halkı inandırmak için reformistlerin de onlara çalışmalarını sınıf karakterlerini ve ideolojileri göstermektedir. Komünistler ise bıkmadan usanmadan demokrasi sorununun böyle boş laflarla çözülmeyeceğini; Türkiye'de demokrasi, sömürü, baskı, ayrımcılık, yolsuzluk, çürüme gibi sorunların devrim haricinde çözülemeyeceğini; bunun için bu sorunlarla mücadelelenin de devrim mücadelesinin bir parçası olarak ele alınması gerektiğini;

olan hükümet, muhalefet ve mafya da temizlenecektir. Egemen sınıfların sömürü düzenine son verilerek ekonomik olarak ondan beslenen diğer asalak yapılar da tasfiye edilecektir.

Bir tarafta devlete ve onun yürütme gücünü elinde bulunduranlara karşı mücadele yükseltirken diğer taraftan halkı kandıran diğer faşist kliğe karşı da teşhir çalışması ve halkı uyarma görevi asla ihmal edilmemelidir. Onların sözde "demokratlığı" sözde ilericiliği tarihsel deneyimlerle birlikte anlatılmalıdır. Halkın mücadele enerjisinin sistem içinde eritilmesine karşı bu enerjiyi devrimci mücadeleye kanalize edecek çalışmalar hızlandırılmalıdır. ....

S. Peker de halkı kandırmada bir aparat olarak kullanılmaktadır. Sorun AKP ile sınırlıymış gibi gösterilmek istenmektedir. Sorunun kendisi bu devlet ve sistemdir. S. Peker, rant devşirme ve halk düşmanlığı yaptığı saflardan kovulduğu için diğer faşist klikler için 'devletin yüceliği' temasıyla halkla ilişkiler çalışması yürütmektedir. CHP ne kadar demokratsa ve halk için çalışıyorsa S. Peker de o kadar demokratsıdır. İfşaat ve itirafları ile birlikte onun niteliği değişmemiştir. S. Peker, konjonktürdeki gelişmeleri okuyor ya da o kapsamda yönlendirilerek yeni dönemde rant pastasından pay alabilmek için çalışıyor. Canla başla hükümetin dün birlikte yol yürüdüğü kişilerin "açıkları" nı ortalığa saçarak gidilerini hızlandırıyor. Kendisine yeniden rant payı verecek olsalar, karakter olarak her an saf değiştirebilir de. AKP ile pazarlık yapıyor bile olabilir. Bu, şimdiye kadar yaptıklarının niteliği değiştirmez. Peker, CHP'nin 'kirli siyaset' söylemini güçlendirmeye argüman sunmaktadır. AKP'ye her şey fatura edilip onunla sistem ve devlet arasındaki bağ kopararak devlet temize çıkarıldığı gibi Kemalizmin de bir kez daha toplumda güçlenmesine alan açılıyor. Oysa AKP de en az CHP kadar, Kemalizm savunucusu ve onun ürünüydü.

Sonuç olarak, çetelere karşı sistem içinde kalarak mücadele edilemez. Çünkü çeteler sistemin organik birer parçasıdır. Bu nedenle onlara karşı mücadele devrim mücadelesinin bir parçası olmak zorundadır. Sistem içinde çetelere karşı mücadele kaçınılmaz olarak burjuva feodal-devleti mükemmelleştirme çabasının bir parçası olur. Bu devleti meşrulaştırırlar ise hâkim sınıfların ideolojik tahakkümünü yeniden ve yeniden tesis etmesine destek oluştururlar. Çeteleşen siyaset-yönetim-medya gibi alanlarla birlikte onların da parçası oldukları bir bütün sistemin örgütlü hali devlettir. AKP'nin çürümüşlüğü sistemin çürümüşlüğüne yalnızca bir bölümdür. AKP'nin çürümüşlüğü, çeteleşmesi de ancak devrimle temizlenir. Gerisi lafı güzaftır. Aksini söyleyenler halkı kandırıyor, yalan söylüyorlar! Bu nedenle S. Peker'in anlattıkları da bir kez daha demokratik halk devriminin ne kadar zorunlu olduğunu göstermektedir. Sorulacak soru devrim mücadelesinin niye geliştirilemediği üzerine olmalı; mafyanın anlattıklarını magazinel olaylara değil devrimci çalışmalara sevk etmeliyiz.

* Ergin Yıldızoğlu – '45 milyon doları unut' - Cumhuriyet Gazetesi, 10 Haziran 2021

(SON)

Afganistan'da Taliban'ın ele geçirdiği vilayet merkezi sayısı altıya çıktı

HABER MERKEZİ- Afgan hükümet güçlerinin Taliban'a karşı kontrolü kaybettiği vilayet merkezi sayısı, kuzeydoğudaki Tahar vilayetinin merkezi Talukan ve Aybak kentinin de örgütün eline geçmesiyle 6'ya yükseldi.

Tahar İl Şura Vekili Ruhullah Raufi, Taliban'ın, yaklaşık iki hafta önce Tahar'ın merkezi Talukan şehrine saldırı başlattığını söyledi.

Saldırı sonucu akşam saatlerinde Talukan'ın Taliban'ın eline geçtiğini ifade eden Raufi, güvenlik güçleri ve yerel yetkililerin Tahar'ın Farhar ilçesine geri çekildiğini belirtti.

Raufi, Taliban'ın tüm kamu binalarına girdiğini ve hapishanedeki mahkumları serbest bıraktığını kaydetti.

Taliban'dan yapılan açıklamada da Talukan'daki tüm kamu binalarının ele geçirildiği ifade edildi.

Bugün öğle saatlerinde ülkenin kuzeyindeki Sar-i Pul ve Kunduz vilayetlerinin merkezleri Taliban kontrolüne geçmişti. Örgüt dün de ülkenin

kuzeyindeki Cüzcan vilayetinin merkezi Şibirgan şehrini ele geçirmişti.

TALİBAN, VİLAYET MERKEZLERİNİ ELE GEÇİRMeye YÖNELDİ

ABD'nin Afganistan'dan çekilme kararı alması ve Afgan yönetiminin Taliban'la barış görüşmelerinin başarısızlıkla sonuçlanmasının ardından Taliban saldırıları hız kazandı.

Taliban, hazirandan itibaren onlarca ilçeyi ele geçirdikten sonra kuşatmaya aldığı vilayet merkezlerine yöneldi. Ülkenin İran sınırındaki Nimruz vilayet merkezi Zaranc, Taliban'ın ele

geçirdiği ilk vilayet merkezi oldu.

Güneyde Helmand, kuzeydoğuda Badahşan, kuzeyde Samangan ve batıda Herat vilayet merkezleri de Taliban'ın şiddetli saldırıları altında.

Taliban, Afganistan topraklarının yüzde 80'den fazlasını kontrol ettiğini

öne sürüyor.

Zaman zaman savaş uçaklarıyla Afgan ordusuna destek veren ABD'nin askeri faaliyetleri ay sonunda bitecek.

Birleşmiş Milletlere (BM) göre, Taliban saldırıları ve çatışmalarda, son bir ayda 1000'den fazla sivil hayatını kaybetti. Afganistan Bağımsız İnsan Hakları Komisyonu, mayıs başından ağustosa kadar yaklaşık 1 milyon sivilin evlerinden olduğunu açıkladı.

Hindistan'da Maoistler tren istasyonunu ele geçirdi

HABER MERKEZİ- Hindistan'da Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu (PLGA) Jamui'de Tren İstasyonunu ele geçirdi.

Hindistan Komünist Partisi (Maoist)'e bağlı Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu (PLGA) gerillaları 28 Temmuz-3 Ağustos Komünizm ve Devrim Şehitleri haftası vesilesiyle Bihar'a bağlı Jamui bölgesinde bir tren istasyonuna baskın gerçekleştire

tirerek iki saat boyunca istasyonun kontrolünü ele geçirdi.

31 Temmuz gecesi yapılan eylemde gerillalar, önce istasyon şefinin ofisine baskın düzenledi. Gerillalar kontrol şefine, denetimi devretmesini aksi takdirde istasyonu havaya uçuracaklarını söyleyerek ardından Delhi-Howrah hattındaki bütün tren hareketliliklerini kontrol altına aldılar. İki saat süren eylemin ardından gerillalar

istasyondan ayrıldı.

Saatler sonra eylem alanına gelen Hindistan polis timine bağlı ismini vermek istemeyen bir polis, bu eylemin gerillaların kendilerini araziye çekmek için bir tuzak olduğu gerekçesiyle kontrollü bir operasyon gerçekleştirdiklerini söyledi. Aynı polis daha öncede benzer eylemler sonrası gerillaların operasyona çıkan polis

ve asker güçlerine yönelik mayın ve pusu yöntemiyle eylem gerçekleştirdiklerini de ifade etti.

Eylem sonrası açıklama yapan Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu (PLGA) eylemin Komünizm ve Devrim Şehitleri anma haftası çerçevesinde gerçekleştirildiğini söyledi.

İşgalcilere Mezar Olan Ülke: AFGANİSTAN (II)

Emperyalist-kapitalist sistemin derin bir yapısal kriz içerisinde debelen-diği buna paralel olarak da emperyalist hegemonya mücadelesinin sertleştiği bir süreçten geçiyoruz. Bir tarafta ABD-AB öteki tarafta Rusya ve Çin blokları dünyanın dört bir yanında acımasız bir hakimiyet mücadelesine tutuşmuş durumdadır. Bu mücadele kapsamında her gün yeni bir ülke-bölge öne çıkmakta, kendini emperyalist kurtların masasında bulmaktadır. Yeni olmasa da son dönemde gündemde Afganistan var. ABD ve NATO güçleri 2001'de işgal ettikleri Afganistan'dan 20 yıl sonra çekilmek zorunda kaldılar. Kuşkusuz ABD'nin artık gerileme sürecine girdiğinin de itirafı anlamına gelen bu yenilgideki en büyük faktör Afgan halkının direnişi oldu. Tarihsel süreçte defalarca kez istilacıları yenilgiye uğratan Afgan halkı, yine boyun eğmemiş ve ABD emperyalizmine geri adım attırılmıştır. ABD'nin bu hamleyi yapmasında emperyalist rekabetin ulaştığı boyutun da etkili olduğunu belirtmek gerekir. Güçlerini Rusya ve Çin'e karşı yoğunlaştırmak zorunda kalan ABD, 20 yıldır boyun eğdiremediği Afganistan'daki işgali sürdürmeyi akıllıca bulmamıştır. İşgalin sonlanmasının ardından ise ülke yeni bir kaosu eşliğine gelmiştir.

Afganistan'a hâkim olmak uğruna emperyalistlerin rekabeti yeniden kızışmıştır. Her ne kadar geri çekilmek zorunda kalsa da ABD emperyalizmi işgal döneminde eğitim-donattığı işbirlikçi Gani rejimi unsurlarına dayanarak ülkedeki varlığını korumaya çalışırken Rusya ve Çin de ABD'nin çekilmesi ile oluşan boşluğu doldurmak adına harekete geçmiş durumdadır. Öte yandan Taliban'la ABD kuklası Gani rejimi arasında da sert çatışmalar yaşanmaktadır. Görünen odur ki ABD'nin çekilmesinin ardından hızla ilerleyen Taliban, ülkenin kontrolünü kısa sürede ele geçirecektir. 20 yıldır ABD ve NATO işgaline karşı halkın haklı ve meşru tepkisinden beslenen Taliban, sınıf karakteri icabı şimdi ise Afganistan'ın zengin kaynaklarına göz diken Rusya ve Çin emperyalizmine sıcak mesajlar yollamaya başlamıştır. Yani her ne kadar işgal sonlansa da Afgan halkı emperyalistlerin tahakkümünden kurtulamamıştır. Afganistan

her daim emperyalist rekabetin temel alanlarından birini teşkil etmiştir. Dolayısıyla emperyalistlerin bu sahada üstünlüğü ele geçirmesi veya kaybetmesi küresel güç dengelerinin seyri açısından da önemli bir gösterge olmaktadır. Bu sebeple Afganistan'da yaşananları daha yakından incelemek ve analiz etmek faydalı olacaktır.

Afganistan coğrafi olarak Orta Asya'nın kalbinde yer alan bir ülkedir. Konumu itibari ile Uzakdoğu ile Ortadoğu arasında bir köprü vazifesi görmektedir. Bununla birlikte Afganistan zengin, petrol ve doğalgaz kaynaklarına sahip olan Orta Asya Türk cumhuriyetlerine ve Ortadoğu Körfez monarşilerine açılan bir kapı niteliğindedir. Ayrıca Afganistan henüz işletmeye açılmamış zengin yer altı ve yer üstü kaynaklarına sahiptir. Örneğin ülke, uranyum, bakır ve altın açısından büyük maden yataklarına ev sahipliği yapmaktadır. Bunun yanında Afganistan'da, özellikle yüksek teknoloji üretiminde kullanılan ender mineral kaynakları da fazlasıyla mevcuttur.

19. YÜZYIL: İNGİLİZ ve RUS YAYILMACILIĞI

Jeopolitik önemi ve sahip olduğu kaynaklar nedeniyle Afganistan her daim emperyalistlerin önem verdiği ve hakimiyet uğruna birbirleriyle acımasız rekabete giriştiği bir coğrafya olmuştur. Afgan halkı bu emperyalist saldırılar karşısında çok büyük bedeller ödemiş ve tarihi direniş örnekleri de sergilemiştir. Tarihsel süreçte Afganistan üzerine ilk büyük rekabet, İngiltere ve Çarlık Rusya arasında 19. yüzyılın ikinci yarısının tümüne yayılan bir süreçte yaşanmıştır. O dönemde Orta Asya'da hızla ilerleyen Rus yayılcılığı, Hindistan'ı ele geçirmek ve oradan sıcak denizlere inmek adına gözünü Afganistan'a dikmişti. Dönemin hegemon gücü olan İngiltere ise sömürgesi olan Hindistan'ı kaptırmamak adına Afganistan'ı ele geçirerek bu ülkeyi Rusya'ya karşı tampon bir bölge haline getirmeye çalışmıştır. Ayrıca İngiltere, Afganistan üzerinden Rusya'nın nüfuzu altında bulunan Orta Asya'ya da sızabileceğini hesaplamıştır. Bu amaçla

İngiltere Afganistan'a karşı iki büyük istila harekâtı düzenlemiştir. Ancak bu iki girişim de Afgan halkının yiğitçe direnişi ile püskürtülmüş, İngiltere'nin işgal için gönderdiği güçlerin neredeyse tamamı imha edilmiştir. Yani bu süreçte ne Rusya ne İngiltere Afganistan'ı sömürgeleştirmeyi başaramamıştır. Ülke uzun bir süre boyunca parçalı ve feodal bir yapıda krallıkla yönetilmeye devam etmiştir.

20. YÜZYIL: RSE İŞGALİ VE ABD YAYILMACILIĞI

Afganistan üzerine verilen ikinci büyük mücadele, ABD emperyalizmi ile sosyal emperyalist Rusya (RSE) arasında yaşanmıştır. 70'li yıllarda Afganistan'da krallığın yıkılması ve yerine RSE'ye yakın bir rejim kurulması, ABD'nin de dikkatini bölgeye çekmiştir. Yeni rejime karşı ABD, S. Arabistan ve Pakistan'ın da desteği ile İslamcı

benzer bir duruma düşürülebileceği düşünülmüştür. Bu kapsamda ABD, Afganistan'da "mücahit" ismi verilen İslamcı grupları Pakistan ve S. Arabistan'ın da yardımıyla eğitip-donatarak RSE'ye karşı desteklemiştir. Bu aynı zamanda ABD'nin RSE ve devrimci-ilerici güçlere karşı başlattığı ve İslamcı grupları büyütürken desteklemeyi temel alan "Yeşil Kuşak" projesinin de başlangıcı olmuştur. Afganistan bu projenin merkezi yapılmıştır. Ortadoğu'nun çeşitli ülkelerinden İslamcılar Afganistan'a akıtılmış ve bunların Rusya'ya karşı savaşması sağlanmıştır. Böylece ABD'ye bağımlı hale getirilerek palazlandırılan İslamcı grupların daha sonra kendi ülkelerinde de etkin bir konuma ulaşması ile devrim-demokrat güçlerin gelişiminin de önlenebileceği hesaplanmıştır.

Nihayetinde Rusya güçlü direniş karşısında büyük kayıplar vermiş ve

grupların başını çektiği birçok ayaklanma yaşanmıştır. Rejimin bu ayaklanmalar karşısında zora düşmesinin ardından RSE (Rus Sosyal Emperyalizmi) 1979 yılında Afganistan'ı işgal etmiş ve kukla rejimini koruma altına almıştır. Bu işgale karşı Afgan halkının da tepkisi büyük olmuş ve güçlü bir direniş başlamıştır. ABD ise bu durumu fırsata çevirebileceğini, kendi deyimleriyle Afganistan'ı Rusya'nın Vietnam'ına çevirebileceğini hesaplamıştır. Yani nasıl ki ABD Vietnam'ı işgal girişiminde direniş nedeniyle büyük kayıplar vermiş ve batağa saplanmışsa Rusya'nın da Afganistan'da

1989 yılında işgali sonlandırarak Afganistan'dan geri çekilmek zorunda kalmıştır. Afganistan yenilgisi RSE'nin gerileme sürecini hızlandırmış, '91 yılında da revizyonist rejim çökmüştür. RSE işgalinin sonlanmasının ardından Afganistan yeni bir kaos ortamına sürüklenmiş, işgale karşı direnişin başını çeken farklı "mücahit" guruplar arasında iktidarı ele geçirmek adına bir iç savaş yaşanmıştır. Bu ortamda 1994 yılında Taliban kurulmuş ve iç savaşta rakiplerini kısa sürede saf dışı bırakarak 1996 yılında iktidarı ele geçirmiştir. Öğrencilerin kurduğu

bir örgüt olduğu için adına talebeler anlamında Taliban denmiştir. Taliban Afganistan'daki burjuva-feodal sömürücü sınıfların çıkarlarını esas alan bir yönelime sahiptir ama aynı zamanda işgale karşıdır.

21. YÜZYIL: ABD VE NATO İŞGALI

Afganistan tarihinin en önemli dönüm noktalarından biri 2001 yılında ABD ve NATO güçlerinin ülkeyi işgali ile gerçekleşti. ABD 11 Eylül saldırılarının ardından eylemi gerçekleştiren El-Kaide'yi barındırdığı ve desteklediği gerekçesi ile Afganistan'ı istila etmek ve Taliban rejimini devirmek adına harekete geçti. Elbette "11 Eylül" işgalin gerçek amacını örtmek adına kullanılan bir bahanedir. ABD işgalinin gerçek sebeplerini anlayabilmek için her şeyden önce o dönemki konjonktüre kısaca da olsa değinmek gerekir. Fakat en başta şunu söylemeliyiz ki bu işgaller ABD hegemonyasının bitişini de hızlandıran niteliktedir.

RSE'nin 1991 yılındaki çöküşünün ardından ABD egemenleri tek "süper güç" olarak kaldıklarını düşünmüş ve ABD egemenliğine dayanan tek kutuplu bir dünya hülyaları görmeye başlamıştır. En büyük ve güçlü rakibinin ortadan kalkması ABD açısından altın bir fırsat olarak görülmüştür. RSE'nin çöküşünün ardından Rusya'nın ekonomik ve siyasi olarak bir kaosa sürüklendiği, AB'nin ABD'ye olan askeri ve ekonomik bağımlılığının güçlü bir şekilde sürdüğü, Çin'in ekonomik olarak henüz atılım yapmadığı bir konjonktürde, ABD egemenleri artık rakipsiz kaldıklarını düşünmüşlerdir. Gücünün doruğunda olduğunu düşünen ABD'li burjuva ideologlarının en çok dillendirdiği şey 21. yüzyılın ABD yüzyılı olacağı argümanıydı. Nitekim ABD, fırsatı değerlendirerek katı bir küresel hegemonya tesis edebilmek adına 2000'li yıllarla beraber büyük bir saldırganlık dalgası başlattı. Bu kapsamda ABD, bir yandan Rusya ve Çin gibi rakip-

lerini baskı altına alırken öte yandan "terörle mücadele konsepti" adı altında ABD egemenliğine karşı direnç oluşturabilecek halklara, örgütlere veya kimi ulusal rejimlere karşı tüm gücünü seferber etti. Bu doğrultuda ABD bir dizi askeri işgal gerçekleştirdi. 2001 yılındaki Afganistan işgali bunlardan ilkiydi. Daha sonra 2003 yılında Irak işgal edildi. Irak işgali aynı zamanda ABD'nin büyük bir askeri güçle Ortadoğu'ya girme hamlesiydi. ABD Irak'ı bir üs haline getirerek Ortadoğu'da kendi çıkarları doğrultusunda bir dönüşümü de başlatmayı amaçlamıştı. Yani Irak işgali ABD'nin küresel hegemonya saldırısının Ortadoğu ayağını teşkil etmekteydi. Afganistan işgali ise bu stratejinin Orta Asya ayağıydı. Yine ABD, Afganistan işgali ile Orta Asya'ya büyük bir güç yığmayı hedefliyordu. ABD bir anlamı ile gücünün zirvesine varmıştı, rakipsizdi! Bunun aynı zamanda hegemonyasının da zayıflamaya başladığı aşama olduğu henüz görülmüyordu. ABD, RSE'nin dağılması ile "bağımsızlığını" kazanmış ve Rusya'dan bir miktar uzaklaşmış, petrol ve doğalgaz zengini Orta Asya'daki Türk cumhuriyetlerini de etkisi altına almayı planlıyordu. Bunun yanında ABD, Rusya ve İran'a komşu olan Afganistan'a yerleşerek bu güçleri de baskı altına alabileceğini, kuşatabileceğini hesaplıyordu. Elbette ki ABD, kendinden önce Afganistan'ı işgal eden diğer emperyalistler gibi esasta bu ülkenin zengin yer altı ve yer üstü kaynaklarını yağmalamayı amaçlıyordu. Afganistan'ın sahip olduğu ve henüz el değmemiş bakır, altın ve uranyum maden yatakları ABD ve onun peşinde işgale katılan Avrupalı emperyalistlerin ağzının suyunu akıtıyordu. Nitekim Afganistan'a küçük askeri birlikler gönderen emperyalistler bile askerlerini maden yataklarının yoğun olarak bulunduğu bölgelere konuşlandırmaya çalışıyordu. Yani işgalin esas amacı Afganistan'ı ekonomik olarak talan etmekte, yukarıda değindiğimiz jeopolitik hedefler ikinci sıradaydı.

Bu emellerle ABD daha dün kadar RSE'ye karşı desteklediği İslamcı gruplardan biri olan Taliban'a savaş açtı. NATO'yu da yanına alan ABD, ayrıca Taliban karşıtı eski kimi "mücahit" örgütlerin ve Raşid Dostum gibi savaş ağalarının da desteği ile Taliban'ı kısa sürede yenilgiye uğratmış ve başkent Kabil'i ele geçirmiştir. Ancak ABD ve kurmuş olduğu kukla hükümet hiçbir zaman Afganistan'ın bütününde hakimiyetini tesis edememiştir. Zira Taliban hızlı bir şekilde toparlanarak işgalcilere karşı güçlü bir direniş örgütlemiş ve özellikle kırsal bölgelerde tekrar hakimiyetini tesis etmiştir. Direnişin büyümesi karşısında ABD, Afganistan'daki asker sayısını arttırmak zorunda kalmıştır. Öyle ki 2010 yılına gelindiğinde Afganistan'da yüz bini ABD olmak üzere 130 bin NATO askeri bulunuyordu. ABD Taliban'ın etkisini azaltmak, Afgan halkının direnişini kırmak adına tüm gücünü seferber etmiştir. Son teknoloji ürünü savaş araçları devreye sokulmuş, halkı sindirmek adına yerleşim yerleri sıklıkla bombalanmış, her türlü zulüm uygulanmıştır. ABD, Afganistan savaşını kazanmak adına 20 yılda 2 trilyon dolar gibi devasa bir kaynak harcamıştır. Ancak tüm bu çabalara rağmen ABD, halkın direnişini ve bu direnişten beslenen Taliban'ı nihai olarak yenilgiye uğratmayı başaramamıştır. Tam tersine Taliban, zamanla, kırsal alanların yanında, kimi şehir merkezlerini de ele geçirmiştir. ABD'nin eğitip-donatdığı kukla Afgan ordusu Taliban karşısında tutunmayı başaramamıştır.

TALİBAN'LA MASAYA OTURMA VE ABD-NATO GÜÇLERİNİN GERİ ÇEKİLMESİ

Ortaya çıkan bu tablo ABD'yi 2018 yılında Katar'ın başkenti Doha'da Taliban'la masaya oturmaya ve pazarlık yürütmeye zorlamıştır. ABD, Doha görüşmelerinde işgali sonlandırma karşılığında Taliban'dan kuklası Gani rejimi ile ortak bir hükümet kurması gibi tavizler talep etmiştir. Uzun süren pazarlık sürecinden net bir sonuç çıkmamasına rağmen ABD, Biden'ın da başkan seçilmesinin ardından Mayıs 2021'de çekilme sürecini başlatmıştır. 11 Eylül 2021 tarihine kadar tüm ABD ve NATO güçlerinin Afganistan'ı terk etmesi beklenmektedir.

ABD'nin bu kadar stratejik hesaplarla giriştiği bir işgali bugüne gelindiğinde neden böylesine alelacele sonlandır-

mak zorunda kaldığına bakmak gerekir. Bu bakış aynı zamanda emperyalist-kapitalist sistemin başat gücü olan ABD'nin içinde bulunduğu durumu da net bir şekilde gösterecektir. Her şeyden önce unutmamak gerekir ki hiçbir emperyalist güç işgal ettiği bir bölgeden kendi kendine çekilmez. Hele söz konusu olan Afganistan gibi jeopolitik ve ekonomik olarak önemli bir coğrafya ise bu daha da geçerlidir. ABD tıpkı Vietnam'da, Irak'ta olduğu gibi Afganistan'da da yenilmiştir. Direniş kırılmaması nedeniyle işgali gerçekleştirirken amaçladığı jeopolitik ve ekonomik hedeflere de ulaşamamıştır. Örneğin savaş ortamı nedeniyle ABD Afganistan'ın zengin maden yataklarını istediği oranda yağmalayamamıştır. ABD zaten başarısız olduğu bir girişime daha fazla kaynak ayıramayacak bir hale gelmiştir. Bununla birlikte emperyalistler arası rekabette yeni ortaya çıkan ihtiyaçlar da ABD'nin bu geri çekilişinde etkili olmuştur. Zira özellikle 2008 krizinin ardından ABD hızla gerilemeye başlarken Rusya ve Çin güçlenmeye başlamıştır. Rusya askeri ve siyasi manevralarla Ortadoğu'dan Doğu Avrupa'ya kadar geniş bir coğrafyada etkin hale gelirken Çin ise özellikle artan ekonomik gücü ile dünyanın dört bir yanında ABD ile amansız bir rekabete tutuşmuştur. Bu durum ABD hegemonyasının da hızla gerilemesine yol açmıştır. ABD emperyalizmi bu gerilemeyi tersine çevirmek adına Rusya ve Çin'i odağına alan bu güçleri kuşatmayı önceleyen bir strateji takip etmeye başlamıştır. Bu doğrultuda güçlerini doğrudan Çin ve Rusya'ya karşı konumlandırma ihtiyacı duymaktadır. Nitekim Biden'ın başkan seçilmesinin hemen ardından ABD'nin önceliğinin Doğu Avrupa ve Pasifik bölgeleri olacağı açıkça belirtilmiştir. Dolayısıyla bu bölgelerin dışındaki yerlerde zorunlu olarak varlığını ve gücünü azaltmak durumunda kalmaktadır. Yakın bir dönemde ABD'nin Ortadoğu'daki askerlerinin ve silah sistemlerinin bir bölümünü Doğu Avrupa ve Pasifik'e kaydırabilmek adına geri çekilmesi bu yönelimin net bir ifadesi olmuştur. Afganistan'dan çekilme, bu yönde atılmış bir adımdır. ABD tüm enerjisini Rusya ve Çin'e yoğunlaştırmak istediği bir dönemde Afganistan'daki işgalini sürdürmeyi göze alamamıştır. Esasında Afganistan ABD'nin Rusya ve Çin'e karşı Orta Asya'daki önemli bir konumlanma merkeziydi. ABD, Afganistan'dan çekilerek Rusya ve Çin'e karşı önemli bir mevziisini kaybetmiştir. Dolayısıyla Afganistan yenilgisi ABD'nin yaşadığı güç kaybının da en net göstergelerinden biri olmuştur.

(Devam edecek)

KATILIMLARDA İLKELİ OLMAK ÜZERİNE..

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!

(V.I. Lenin)

Hareketimiz sonuç olarak katılımlarla büyür, yaygınlaşır. Katılım biçimleri genel olarak bilinmekle beraber, bunlardan biri üzerinde özel olarak durmak istiyoruz: Başka hareketlerden saflarımıza katılımlar... Bazı tartışmalara veya sorunlu eleştirilere, yorumlara neden olduğu için böylesi bir katılımdan hareketle ilkelerimizi, anlayışımızı sunacağız. Böylece hem yanlış eleştirilerin, yorumların isabetsizliğini ortaya koymuş hem de bu gibi olaylarda nelere dikkat ettiğimizi hatırlatmış olacağız.

Zaman zaman yoğunlaştığına tanık olduğumuz bu katılım biçimi yabancı olduğu bir şey değil kuşkusuz, hemen her bölgede önemli bir deneyime sahip olduğumuz rahatlıkla söylenebilir. Bu deneyimin anlayış düzeyindeki ilkelerle sabitlenmesi, bunun ürünü olarak da standart bir tarzın oluşması örgütlü çalışmanın olağan bir sonucudur. Yazımız böyle bir sonuç olarak değerlendirilebilir.

Başka hareketlerden saflarımıza katılımın olağan bir gelişme olduğu açıktır. İnsanlar politik, teorik, pratik düzlemde birikim kazandıkça ilk görüşlerinden, eğilimlerinden uzaklaşabilirler; bunun neden ve nasıl olduğu her örnek bakımından özeldir. Elbette ortak nedenlerden de söz edilebilir; nitekim bu tür katılımların bazı süreçlerde arttığını gözlemlediğimize göre ortak nedenler söz konusu olmalıdır. Bununla beraber, katılımların her biri "kendi içinde" değerlendirilmek zorunda olduğuna göre burada ilgilenmemiz gereken temel özellik özgünlüktür. Zira katılım söz konusu olduğunda her bir katılımı özel olarak ele alırız; her bir katılımın özgünlüğünü anlamak isteriz ve ancak anladığımız derecede katılımı benimser ya da reddederiz.

Başka hareketlerden katılım isteği olduğunda, biri kişinin kendisi ve diğeri de kişinin içinden geldiği hareket olmak üzere esas olarak iki muhatabımız olur. Bizim için kişinin kendini sunumu kadar, içinden geldiği hareketin

kişi hakkındaki sunumu da önemli bir veridir. Her ne kadar katılım için karar verecek olan "biz" isek de kararı oluştururken dayandığımız bilgiler esas olarak dışımızda gelişmiş bir sürecin ayrıntısını içeren bu iki sunum olacaktır. Daha başlangıçta bunlardan birini diğerinden üstün görmek yanlıştır. Kişi o hareketi terk etmiş olduğu için içinden geldiği hareketin kişi hakkındaki değerlendirmesi 'zaten olumsuz olacaktır' düşüncesiyle ilgili hareketin değerlendirmesinin genelde önemsenmediğini veya dikkate alınmadığını biliyoruz. Bu eğilim açık biçimde, kişi hakkındaki somut bilgiden bağımsız bir varsayıma, bir ön kabule dayandığı için sübjektiftir, dolayısıyla tarz olarak doğru değildir.

Bu türden katılımlarda kişinin, koptuğu hareketle ilişkisini tamamen sonuçlandırmış olması aranan bir temel özelliktir. Bu nedenle ilgili hareketle ilişkilendirilip durum hakkında bilgi almak da ilk iş olmalıdır. Bu bilgi olmadığında kişi hakkındaki bilginin esas

olarak eksik olduğu kabul edilmelidir.

Bizim için hareketlerin değerlendirilmeleri, verdikleri bilgi, bu anlamda sunumları ele alınması gereken verilerden biridir; nihayetinde kişi hakkındaki bilgimizin temel kaynaklarından biridir, böyle olduğu için de değerlidir. Farklı bir hareket olmasından ve örgütlenme kriterlerinin de farklılığından ötürü sözünü ettiğimiz bilginin tabii ki elden geçirilmesi, incelenmesi, kendi ölçüt ve anlayışlarımız bakımından tartışılması, tanımlanması gerekir; bu türden katılımlarda ilgili hareketlerin tespit ve değerlendirmeleri bir veridir fakat belirleyici değildir. Bununla beraber devrimci demokratik hareketlerin kimi ortak kriterlere sahip olduğu da unutulmamalıdır. Bu nedenle bunları dikkate almak, önemsemek ilke düzeyindedir.

Burada sadece kişi hakkındaki değerlendirmelerden, tespitlerden değil eğer varsa kişi hakkındaki kararlardan da söz ettiğimiz bilinmelidir. Kişinin ne devrimcilik süreci bizimle başlamış kabul edilir ne de hakkındaki kararlar yok hükmünde sayılır. Aksine, önceki süreci, kişinin gelişiminde bir dönüm noktası olarak özel önemde kabul edilir. Bu nedenle kişi hakkındaki kararlar da bizim değerlendirmemizin temel alınması gereken bir unsur olarak değerlendirilir.

Başka hareketlerden katılımlarda ya-

şanan en önemli problem çoklukla kişi hakkındaki kararların kişi kopsa da uygulanmak istenmesi oluyor. Benzer bir problem yakın zamanda yaşandı ve hareketler arasındaki bir soruna doğru evrildi. Bu kararlar ilgili hareketlerce her durumda, ayrılığa rağmen de geçerli görülmemekte, kişinin katıldığı harekete de dayatılmaktadır.

Özel, istisnai durumlar dolayısıyla kararlar olmadıkça başka bir hareket içinde tanımlanmak isteyen birinin bu seçimini hareket olarak kabul etmemek o hareketin çalışmalarının gönüllülük esasına dayanmaması anlamına gelir. Gönüllülük esasını uygulamayan bir hareketin devrimci-demokratik niteliği sorundur, bu bakımdan sorunlu bir hareketle de ilişkimiz kaçınılmaz olarak alt düzeyde kalır. Bu durumda ilgili hareketin gönüllülük esasını temel almayan, "kişi üzerinde tam söz hakkı"na dayatan, bunu başka hareketlerin bağımsız varlığına ve eylemine karşı da geliştiren tutumu açık biçimde reddedilir. Her türlü görüş alışverişi, öneri ve bilgilendirme gerekli ve uygun olmakla birlikte "karar hakkı"ni kendinde sabitleyen bir tavra onay vermemek ilkelerimizden biridir.

Temel yaklaşım böyle olmakla beraber her durumun özel olarak ele alınması gerektiğini unutmadan olması böyle katılımlarda özgün durumu analiz etmek gerekir.

Katılımlar bakımından yaşadığımız deneyimlerde bu özellikler üzerinde durup özeleştirme geliştirmek, kendimizi değerlendirmek, anlayışımızı, ilkelerimizi kavramak üzere tartışmalar yapmak devrime hizmet etmek için çalışmak, devrime kafa yormaktır. Başka hareketlerden kişilerin hareketimize katılımının kaçınılmaz olduğunu bilerek bu türden gelişmelerde hareketler arası ilişkiler bakımında olabildiğince hassas davranmak; ama kişilerin devrimci çalışmalara katılımını da önemsemek ilkelerle bağlıdır.

Böylesi problemlerde öncelikle hareketin söz konusu kararının içeriği tanımlanmalıdır. Eğer ilgili karar “karşı devrimci” eylemlere yönelikse kişinin katılımı kesinlikle kabul görmez ve ilgili hareketin süreci “tamamen” sonlandırması beklenir. Hareket bu süreci bitirene kadar kişi o hareketin unsuru olarak görülür ve kişinin sorumluluğunu almaya dönük bir yaklaşım geliştirilmez. Muhatap esas olarak hareketin kendisi olur ve vardığı sonuç yanlış ya da doğru “karar” kabul edilir. Kişinin buna karşı durarak katılım istemi olursa veya devam ederse ilgili hareketin onayı dışında davranmamak esastır. İstisnai durumlarla karşılaşmak olası olsa da genel yaklaşım böyle olmalıdır. İstisnai durumlar kişinin kendisi ve eylemleri hakkındaki farklı bilgilerden kaynaklanır. Eğer “karar”ın yanlış olduğuna yönelik kanıtlar olduğu halde ilgili hareket yanlışında ısrar ederse sorun hareketler arası bir iletişim içinde çözülmeye çalışılır. Vurgulamamız ki burada istisnai durumlardan söz edilmektedir. Bu türden istisnai durumların özel kabul edilmesi ve temel alınmaması gerekir. Esas olan “karşı devrimci eylemler” nedeniyle yargılanan, ihraç edilen kişilerin katılımına onay verilmemesidir.

Karşı devrimci eylem veya davranışlar dışındaki nedenlerle dışlanan veya hareketinden ayrı düşen kişilerin katılım isteği ise yukarıda değindiğimiz gibi iki muhataplıdır. Bu kişilerin harekete katılımını sağlamak esastır. Çünkü çeşitli türden zaafaların varlığını katılıma engel görmek anlayış olarak yanlıştır. Hareket kişinin devrimcileşmesinden, zaaflarından arınmasından, kendisini geliştirmesinden sorumlu kabul edilir; ancak bu sorumluluğun devamında kişinin sorumluluğu başlar. Bunu kitle çizgisi anlayışımızda da görürüz. Kitleler devrimi yapacak güçtür; hatta yegâne güçtür. Kitleler bunu ancak devrimci bir partinin, günümüzde komünist partisinin önderliğinde yapabilirler. Komünist partisinin önderlik sorumluluğunun oluşmadığı yerde kitlelerin devrim yapmasını beklemek boş bir beklentidir. Literatürümüzde bu beklenti kendiliğindencilik olarak tanımlanmıştır!

Katılımın sağlanması esastır, dolayısıyla

zaafarla harekete katılımın yasaklanması için neden değildir. Bununla beraber zaafalar katılımın niteliğini belirler. Kurulacak ilişkinin düzeyi ve yükümlülükleri söz konusu zaafaların giderilmesi bakımından tartışılır ve belirlenir. Elbette çok zaafalı birinin katılımı olabildiğince düşük seviyede olacaktır; zaafaların harekete olası zararları bu yolla engellenmeye çalışılır. Hareketin gücü, çalışma alanları

katılımların niceliğini de alanlarını da sınırlayan etkenler olduğundan katılımı sağlamak esas olmakla beraber bunu gerçekleştirmek somut olanaklar ve yetenekler gerektirir ve katılımlara yaklaşımda bunlar önemlidir. Bu şu anlama gelir: katılım için katılacak kişilerin durumu kadar hareketin bu katılım için uygun olması da bir koşuldur. Katılımın harekete katkısı, hareketin alacağı sorumluluğu taşıma yeterliliği, en genel ifade ile önderlik etme kapasitesi de dikkate alınmalıdır. Özellikle katılacak kişinin zaafı ya da sorunlu olduğu durumlarda bunlar da değerlendirmelerde konu edilmelidir. Belli zamanlarda, durumlarda zaafı, sorunlu kişilerin katılımı, katılım yasaklanmasa da benimsenmeyebilir ya da geciktirilebilir. Nihayetinde hareket devrimi geliştirmek, yaymak üzere düşünür, karar alır, katılım sağlar. Buna hizmet etmesi zor görünen katılımlarda isteksiz olmak anlaşılır olmalıdır. Başka hareketlerden katılım istekleri bu bakımdan da değerlendirilmelidir. Kişilerin deneyimi ve sahip oldukları birikim, özel olarak içinden geldiği hareketin özelliklerini de taşıdığından devrimimiz bakımından bunların yaratacağı olası problemlerin öngörülmesi gerekir. Amaç devrimin, dolayısıyla hareketin

gelişmesini sağlamaktır. Bunu başardıkça kişilerde somutlaşan zaafalarla mücadelede başarılı olunacaktır. Özetle, zaafalar katılım için engel değilse de hareketin gelişimine etkisi bakımından katılımlarda özel incelemeyi, değerlendirmeyi gerektirir. Hareketin kapılarını bazen açması bazen de kapaması, arınma kampanyaları düzenlemesi de bu anlayış içinde gerçekleşir.

Hareketler karşı devrimci olmadığı halde, toplumda pek de yabancı olmadığı türden zaafaları nedeniyle kişilere yönelik doğru olmayan kararlar alabiliyor. Bu gibi zaafalarla nasıl mücadele edileceği konusunda farklı düşünebildiğimiz gibi neyin zaaf olduğu konusunda da anlaşamayabiliriz. Farklı hareketler olmamız kadar bu da bir gerçekliktir. Tüm devrimci-demokratik hareketlerin bu gerçeğe uygun düşünmesini bekleriz. Aldığımız tüm bilgilerden sonra kişinin katılımına onay verdiğimizde o kişinin içinden geldiği hareketle de ilişkisini sonlandırmış olduğunu tespit edip netleştirmiş olmalıyız. Bu sonranın değil, henüz karar vermediğimiz zamanın işidir. Karar aldığımız andan itibaren kişinin sorumluluğunu almış oluruz; onu kabul ettikten sonra kişinin bizi temsil eden biri olduğunu kabul etmiş oluruz. Dolayısıyla içinden geldiği hareket de dahil olmak üzere diğer tüm hareketlerden, devrimci ve demokratlardan kişiyle ilgili problemlerde hareketi muhatap almasını isteriz; başka biçimde ifade edersek: bu durumlarda kendimizi muhatap kabul ederiz.

Herhangi bir şekilde muhatap olduğumuz bu gibi durumlarda devrimci-demokrat hareketler arasındaki he-

men her türden sorunun çözümünde diyalogu temel almak, iç sorunların çözümünde ilgili hareketin bağımsız olduğunu kabul etmek ilkimizdir. Ne kendi iç sorunlarımıza başkalarının müdahalesini ne de başka hareketlerin iç sorunlarının çözümünde kendi müdahalemizi onaylarız. Bir şekilde bu müdahaleyi savunan veya gerçekleştiren davranışların her ne olursa olsun benimsenmesi olası değildir. Katılım süreçlerinde kişilerin değerlendirmesinde hata yapılması bile bu davranışları haklı kılmaz. Çünkü hata varsa da düzeltmenin yolu bu değildir. Bu davranış devrimci ve kolektif bir iradenin çığnemesidir. Bu davranışları ikna yoluyla etkisizleştirmek esastır.

Katılımlarda kişilerin devrimci eylemlerinin önünü açmak, devrime katkısını sağlamak temeldir; bununla beraber bu yapılırken devrimci-demokrat hareketlerin ilişkilerine en ileri derecede değer vermek de temel bir yaklaşımdır. Bunun zayıf kaldığı yerde kişinin devrime katılımında da sorunların yaşanması olasıdır. Bu nedenle bu ikisi arasında doğrudan bir bağ olduğunu bilerek ve devrim için en uygun olanı geliştirmenin her ikisinde de başarı gerektirdiğini kavrayarak hareket etmeliyiz.

Katılımlar bakımından yaşadığımız deneyimlerde bu özellikler üzerinde durup özeleştirme geliştirmek, kendimizi değerlendirmek, anlayışımızı, ilkelerimizi kavramak üzere tartışmalar yapmak devrime hizmet etmek için çalışmak, devrime kafa yormaktır. Başka hareketlerden kişilerin hareketimize katılımının kaçınılmaz olduğunu bilerek bu türden gelişmelerde hareketler arası ilişkiler bakımından olabildiğince hassas davranmak; ama kişilerin devrimci çalışmalara katılımını da önemsemek ilkelerle bağlıdır. İlkeler devrimci hareketin gelişmesi için keşfedilmesi ve ısrarla incelenmesi, uygulanması gereken temel anlayışları oluşturur. Devrim ancak doğru ilkeler saptandığında ve uygulandığında gerçekleşebilecek bir süreçtir. İlkeleri uyguladığımızda olası hiçbir problemin ve tartışmanın bizi devrime hizmetten alıkoyamayacağını bilmeliyiz.

başlangıcı 24. sayfadadır

ğında can vermesine de kayıtsız kalmıştır.

Yaşanan ve göz göre göre gelen hiçbir "felakete" devletin hazırlıklı olmadığı, olamayacağı defalarca ortaya çıkmıştır. Ülke yangın yerine döndüğünde de manzara değişmemiştir. Doğa, canlılar ve halk yangınla baş başa bırakılmıştır. Söylemeliyiz ki devletin kayıtsızlığı yangını büyüten yakıtı dönüştürmüştür. Yangına müdahale yetersiz kalınmış, kontrol altına almak ve söndürmek için uçaklar kullanılmamış,

alevlerin büyüyüp yaşam alanlarına ulaşması seyredilmiştir. Söndürülmesi bir yana her felakete olduğu gibi yangın fırsata çevrilmeye çalışılmıştır. Egemen sınıflar, ekonomik ve siyasi kriz çıkmazında yangından medet umar haldedir. Şoven dalgayı yükseltmek için ormanları Kürtlerin yaktığı yalanıyla saldırılar boyutlandırılmaya çalışılmıştır. Yangının doğuracağı siyasi sonuçlardan, sorumluktan sıyrılmaya hesabı yapılmaktadır. Kuşkusuz bununla sınırlı kalınmamış,

yangınları halkı soymanın fırsatına çevirmenin adımlarını atmışlardır. Bu artık her "felakete" karşılaşılan bir rutindir ancak şimdi daha ateş yanarken, üst boyutta bir arsızlıkla bunlar yapılmaktadır. IBAN hesapları yayınlayarak göstermelik yapılacak yardımlara kaynak yaratmak bu rutinin bir parçasıdır. Yangınlar henüz söndürülmemişken TOKİ projelerinin pazarlanmaya çalışılması, IBAN hesapları yayınlanması, 'keşke benim evim de yansaydı diyeceksiniz' sözleri, nasıl bir soygun düzeneğiyle karşı karşıya olduğumuzu göstermektedir.

Değişen iklim koşullarının ormanları yangına "hazır" hale getirmesinin yanında ormanlar her yıl planlı bir şekilde yakılmaktadır. Orman yangınlarını önlemeye yönelik bir tedbir alınmadığı gibi askeri amaçlı yakılmaya da devam etmektedir. Dersim'de, Siirt'te ve daha birçok yerde yangınlar askeri operasyonlar sonucu başlamıştır. Halkın yangınlara müdahale etme çabasının önüne barikatlar kurulmuştur. Doğanın ve ormanların gerçek dostu

onu ihtiyacından fazla tüketmeyen halktır, işçi ve emekçilerdir. Yangınlar doğanın, ormanların gerçek dostlarının ve düşmanlarının kimler olduğunu bir kez daha göstermiştir. Başladığı her yerde yangınları söndürmek için seferber olan halkımızdan başkası değildi.

Ormanların devlet eliyle yakıldığı her yerde halkın önüne kurulan barikatların, yasak ve engellerin aşılması gerekmektedir. Bu sebeptir ki orman yangınları karşısında kayıtsız kalan, söndürmek isteyen halkı engelleyen devlete karşı fiili ve meşru mücadele kaçınılmazdır. Daha dün müsülajla yüzleşen, bugün ise yangınlar ve sellerle yıkıma uğrayan doğanın ve halkın yaraları dayanışmanın sınırlarını aşan bir mücadeleyle sarılacaktır. Başta üyelerimiz olmak üzere tüm halkımızı vahşi biçimde talan edilen, yağmalanan, yakılan doğayı, ormanları, canlı yaşamını ve halkı sahiplenmeye, dayanışmayı ve mücadeleyi büyütme çağırıyoruz.

MUNZUR ÇEVRE DERNEĞİ

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Ali Karakaş: Türkiye'de mücadele yürütürken zorunlu olarak yurt dışına çıkan Ali Karakaş, orada da faaliyetlerini aksatmadan sürdürdü. Ağustos 1991'de geçirdiği bir trafik kazası sonucu Almanya'da yaşamını yitirdi.

Hakan Karabulut: Gerillada bulunduğu süre içinde Kenan kod adını kullanan Hakan Karabulut, 9 Ağustos 1998 tarihinde TKP/ML TIKKO gerillaları ile TC askerleri arasında çıkan çatışmada Tokat Topçam Dedeliköy civarında ölümsüzleşmiştir.

Hasan Ataç: 1960 Dersim doğumludur. Çok genç yaşta tanıştığı devrimci düşüncelerle ve ardından gelen işkencelerle. Öncüllerinin yaptığı gibi ser verip sır vermedi. 13 Ağustos 1985'te İstanbul'da çatışmada katledildi.

MESUDİYE ÇATIŞMASI

16 Ağustos 1993'te Ordu'nun

Mesudiye ilçesi Topçam nahiyesinde Ortaalan Köyü mezrasında konaklayan birliğin, ihbar sonucu TC güçleriyle girdiği çatışmada Nurgül Bölükbaş ve Muzaffer Kahraman şehit düştü.

Nurgül Bölükbaş: 15 Ekim 1970 Ordu Fatsa doğumludur. Gerici ve zengin sayılabilecek bir aileye mensuptu. Sivas Cumhuriyet Üniversitesi Hemşirelik Yüksek Okulu mezunuydu. Sivas Devlet Hastanesinde çalıştı. Sivas Tüm Sağlık-Sen üyesiydi. Düzenin tüm olanaklarını reddederek Halk Ordusu saflarına katılmıştı.

Muzaffer Kahraman: 1973 Ordu Gürgentepe doğumludur. Kitle ile bağları oldukça güçlü olan sevilen bir kişilikti. Daha önce düşman tarafından iki kez kuşatılmış olmasına rağmen uyanıklığı sayesinde her iki kuşatmadan da çıkmayı başarmıştı. 16 Ağustos'ta çıkan çatışmada ise yoldaşı Nurgül Bölükbaş ile birlikte

şehit düştü.

Hüseyin Doğan: 1944 yılında Dersim'in Pülümür ilçesinde doğdu, 1972'de işçi olarak Almanya'ya gitti. ATİF saflarında mücadele yürüttü, Ulm'de Halk Ocağı'nın kuruculuğunu yaptı. 16 Ağustos 1982'de şehitler kervanına katılmıştır.

Katip Saltan: Almanya'da işçi olarak çalışırken TKP/ML'nin yurtdışı faaliyetine katılır. 19 Ağustos 1980'de faşistler tarafından bıçaklanarak katledilir. Cenazesi Acshen kentinde yapılan görkemli bir yürüyüşle memleketine uğurlanır.

Hüseyin Kılıç: 1964'de Dersim'in Zağge köyünde dünyaya geldi. TC'ye askerlik yapmayı reddederek Halk Ordusu saflarına katıldı. 20 Ağustos 1983 gecesini Pülümür'ün Sampaşa Karaderbent köyüne gittiklerinde kazayla yaralanır. Pülümür Sağlık Ocağına götürülür. 21 Ağustos 1983'de olayın ihbar edilmesi üzerine yakalanarak işkenceyle katledilir.

KEPİR YAYLASI ÇATIŞMASI

23 Ağustos 1992 günü on kişilik bir Halk Ordusu birliği Ovacık'ın Kepir Yaylası mevkiinde bir ihbar sonucu pusuya düşürülür. Çatışma 12 saat sürer. Yıldız Ayriç, İmam Cem İştmez, Akın Uzun ve komutan Dursun Erkul ilk çatışma sırasında

şehit düşer. Meral Gezer ise yaralı ele geçirilerek işkencede katledilir.

Dursun Erkul: 1957 Dersim doğumludur. İlk gençlik yıllarında Ankara'da Keçiören'in Kuşcağz mahallesinde ne kadar sevildiyse, Artvin Şavşat'da da o kadar sevdirmişti kendini gerilla iken.

Yıldız Ayriç: 1968 Dersim Merkez Çerme Köyü doğumludur. Cenazesi Dersim'in Birman Köyü'nde toprağa verildi. O gün Dersim, Mazgirt, Hozat ve köylerinde bir günlük kepenk ve kontak kapatma eylemleri gerçekleştirilerek sahiplenildi.

Akın Uzun: 1965 Rize doğumludur. TC'nin ordusunda kısa bir süre kaldıktan sonra firar etmiş, gerillaya katılmıştır.

İmam Cem İştmez: 1973 Elazığ doğumludur. Aslen Dersim Ovacıklıydı. Konfeksiyon işçisiyken gerillaya katılmıştı. Görkemli bir cenaze töreniyle yoldaşı Meral Gezer ile birlikte Ovacık halkının coşkulu katılımıyla toprağa verildi.

Meral Gezer: 1971 Dersim Ovacık Burnak Köyü doğumludur. Çatışmada yaralı ele geçmesine rağmen, düşman tarafından işkence ile katledilmiştir.

Yıkıma Uğratılan Doğanın ve Halkın Yaraları

MÜCADELEYE SARILACAKTIR!

Ülkenin yüzlerce bölgesinde halk orman yangınları ve yarıttığı tahribat ile boğuşuyor. Ardı arkasına gelen yangınlar, devlet ve hükümetin kayıtsız tutumu ile birleşerek yüzbinlerce hektarlık ormanın yanmasına, sayısız ağaç ve canlıların yok olmasına yol açtı. Yangınlar; hiçbir hazırlığı olmayan devlet yapısını, yandaş şirketlere ihale vermek ve rant kazandırmak için çürütülen yangın uçaklarını ve doğanın nasıl ranta çevrildiğini de gözler önüne serdi. Diğer ülkelere yapılan yardım çağrıları karşısında milliyetçi gururu 'incinen' iktidar, yangınları söndürmek için seferber olan halkı ve haber yapan basını hedef haline getirmekten de geri durmadı. Yangınlara kayıtsız kalan iktidar yangından dahi rant devşirme peşinde düşerken çok sıkıştığında ise el altından propagandayla Kürt düşmanlığını körüklemeye çalıştı. Hükümet kuklası bazı güruhların silahla yol

kesmesine, kimlik kontrolü yapmasına göz yumuldu.

Yangınlarla bir kez daha gördük ki yok olan doğa, nefessiz bırakılan atmosfer ve yeni felaketlerin habercisi iklim krizi, egemenlerin umurunda değil. Karl Marks'ın 'Kapitalizm, gölgesini satamadığı ağacı keser.' veciz sözünde olduğu gibi bugünkü iktidar da ormanları talan ediyor, yakılmasına göz yumuyor ve orman arazileri üzerine santral ve konut projeleri yapıyor. Bugüne kadar enerji santrali, maden sahası, turizm alanı, sanayi yerleşimi adı altında dağlarımızı, ormanlarımızı, derelerimizi, denizlerimizi talan edenler artık açıkça doğa katliamı yapıyorlar. Krizleri derinleştikçe işçileri, halkı, göçmenleri azgınca sömüren egemenler doğayı da azgınca alevlere teslim ediyorlar.

Dünya 2020'yi devasa yangınlarla kapattı. Avustralya, Kaliforniya, Amazon

ormanları aylarca yandı. Dünyanın her yerinden atmosferin ihtiyaç duyduğu oksijenin kaynağı olan ormanlar yangınlarla tüketiliyor. Ormanlar küle çevrildikçe yaşam nefessiz kalıyor. İklim değişikliklerinin yol açtığı felaketler silsilesi, aşırı sıcaklık ve kuraklık dünyayı tutuşmaya hazır bir çıradan farksız hale getirdi. Çakmağı elinde tutan sömürücü egemen sınıflar dünyayı yaşanmaz hale getirecek yangını çoktan başlatmış bulunuyor. Hiç kuşkusuz bu yangını "söndürecekler" arasında doğayı savurganca tüketenler, yağmalayanlar, ormanları küle çevirenler vb. olmayacaktır. Onların sömürüye bağlanmış gelecekleri ve doğaya düşmanlıkları bakidir.

Nitekim günlerdir yangınla boğuşan doğamız, ormanlarımız, halkımız bu gerçeği bir kez daha yaşayarak görmüştür. Başlayan her yangın, ormanları küle çevirerek hızla yaşam alanlarına ulaşmıştır. Doğa ve yaşam

alanlarının uğradığı yıkım tarif edilemeyecek boyuttadır. Alevlerin ve boğucu dumanın arasında insanların ve hayvanların birbirine karışan çığlığı, feryadı kulaklarımızdan gitmeyecek kadar acı yüklüdür. Yangını söndürmeye, ormanı, yaşam alanlarını, evini, hayvanları kurtarmaya çalışan insanlar yangında can verdi. Hayvanların ölümü can kaybından sayılmadı. Orman yangınları gibi hayvanların alevler arasında kalarak kömürleşmesi de normalleştirilmeye çalışıldı.

Buradan bir kez daha yangına karşı koymaya, ormanını, yaşamını korumaya çalışan insanların ölümünden devletin sorumlu olduğunu ilan ediyoruz. Yangından kaçamayan, yönünü bulamayan hayvanların can vermesinden sadece ve sadece devlet sorumludur. Bir kez daha görüldü ki devlet sadece orman yangınlarına değil insanların ve hayvanların yan-

devamı 23. sayfadadır

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU OKUT!

f yenedemokrasi1

ig yenedemokrasi1

tw yeni_demokrasi1

whatsapp yenedemokrasi17.net

envelope yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umut Basım Yayıncılık Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İst İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20